

A rtık tüm dünyada ve ülkemizde de belirgin bir biçimde kendini gösteren şey artan sömürü ve savaş politikalarıdır. Bu objektif koşullar devrimci siyasi faaliyetin kendini üretebileceği alanlara da işaret etmektedir. Devrimci faaliyetin faşist devlet baskısı ve örgütsel zayıflığa denk düşen sınırlı gerçekliği bugünden yarına, doğru ve yaratıcı politikalarla aşılabilecek olanaklara sahiptir. Ekonomik krizin işçi ve emekçilerde yarattığı sonuçlar, Kürt ulusuna yönelik saldırı politikaları, kadınların ve gençliğin karşılaştığı baskılar, çevrenin talanı ve halkın karşılaştığı her türlü sorun siyasi önderlik boşluğu içerisinde ve komünistlerin örgütlenme zeminidir.

Yeni Demokrasi

9 OCAK-23 OCAK 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 52 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK / 4

Patronlara ve Sendika Ağalarına Karşı İşçi Sınıfının Mücadele Ruhunu Büyütelim

Sendikalara mücadele ruhunu geri kazandırma sorumluluğu sınıf bilinçli işçilerin omuzlarına yüklenmektedir. Tabanda gösterilecek tepki ve müdahale sendika ağalarını barınamaz duruma getirecek güce sahiptir. İşçi sınıfının gücü üretimden gelen gücü ve örgütlülüğüdür. Bu güç patronlara karşı olduğu gibi işbirlikçi sendika ağalarına da yönelmek zorundadır.

DÜNYA / 8

Tüm Gerici Güçler ve Politikalar "Halk Tarafından Kapatılacak!"

Bu iki emperyalist güç arasındaki çelişkinin boyutu bu çatışmanın niteliğini belirleyen en önemli unsurdur. Ancak alt düzeyde askeri mücadele ve yoğunlaşmış politik mücadele bu sürecin bir sonucu olarak karşımıza çıkacaktır. Büyüyen ve keskinleşen çelişkilerle emperyalist güçlerin daha fazla karşı karşıya geldiği bir denklem söz konusu olacaktır.

ADIM ATIP BAŞARACAĞIZ BAŞARIP KAZANACAĞIZ

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

adım atıp başaracağız, başarıp kazanacağız!

15

GENÇLİK

AKP'li yıllarda gençliğin durumuna kısa bir bakış

16

KAVGA OKULU

büyük davalar, donanımlı ve üst düzey bir kavrayışı gerektirir!

Yeni Demokrasi'den...

Bir Yılı Daha Geride Bırakırken...

TARİHTEN GELİYOR, GELECEĞE YÜRÜYÜRÜZ!

www.yenidemokrasi6.net

Yeni Demokrasi gazetesini

Gazetemiz, geçtiğimiz yıllarda yaşanan tasfiyeci saldırı nedeniyle kısa süreliğine ara verdiği yayın hayatına Yeni Demokrasi ismiyle devam ediyor. Gazetemiz yayın hayatına başladığı Ocak 2018'den bugüne, onca saldırıyı ve direnişi geride bırakarak üçüncü yılına giriyor.

Yayın alanımız özgülünde; saflarımızdan kopan sağ tasfiyeci güruh devletin yasalarını, polisini arkasına alarak gazetemizi hedef alan saldırılar gerçekleştirmiştir. İhbarcılığı, mafya ile işbirliği yapmaya vardiran güruh son olarak gazetemize dava açmıştır. Bu pratikleriyle, sağ tasfiyeci anlayışlarıyla, devrimci ilkelerin, devrimci yayın anlayışının karşısına dikilmişlerdir.

Gazetemiz Yeni Demokrasi, tasfiyeci anlayışlarla, her türden Marksizm-Leninizm-Maoizm karşıtı görüşle ideolojik mücadele içerisinde ve bu görüşlere yanıt olma ihtiyacının ürünü olarak ortaya çıktı. Bugün,

burada tartışmamız gereken gazetemizin bu ihtiyaca ne kadar yanıt olduğu, nerelerde eksik kaldığı, neleri tam olarak yerine getirdiği ya da getiremediğidir.

Bugün ülkemiz ve yaşadığımız bölge başta olmak üzere emperyalistler arası dalaşın keskinleştiği, "savaş tamamlarının" çalındığı bir süreçten geçiyoruz. Böylesi bir süreçte gazetemizin bir araç olarak misyonunun önemi hissedilmektedir.

Taraf olduğumuz, keskinleşen sınıf savaşımında, halk kitlelerine emperyalist-kapitalist sistemi teşhir etmek; MLM çizgiyi, güncel devrimci politikayı kitlelere taşıma görevi önümüzde durmaktadır.

Yayın çıkarmayı amaçlaştıran bir yayın anlayışına sahip değiliz. Hedefimiz, böylesi bir süreçte işçi sınıfı ve ezilen kesimleri bilinçlendirme ve örgütlenme görevini yerine getirecek bir yayın politikasıdır. Bu

başarıldığı oranda kitlelerin gerçek sorunlarını görme, bu sorunlara doğru politikayla temas etme ve genel çağrılarının ötesinde somut çağrılarda bulunabilme şansına sahip olabiliriz.

Kolektifin sesi niteliğindeki olan gazetemizi daha fazla geliştirmek, yazarlarından dağıtımına daha fazla kolektif emekle mümkün olacaktır. Bu anlamda gazetemizi sahiplenme görevini, yalnızca, gazetenin dağıtımıyla ve kitleye ulaştırılmasıyla sınırlanmamalıdır. Her okur ve dağıtımcı aynı zamanda gazetemizin yazarı, üretici ve bilgi kaynağıdır. Her okur ve dağıtımcı öneri ve değerlendirmeleriyle gazetemizin gelişimini sağlayan doğal editörlerdir. Bunlar kolektif emekle örülen bir yayının olmazsa olmazlarıdır.

Yayının kolektif üretimi başarılama- dığında kendini tekrar eden bir çalışmaya bürünmesi ve temel amaçlarından uzaklaşması kaçınılmazdır. Bu durumda yayın faaliyetinin zenginleşerek kendini yeniden üretmesi

mümkün olmayacaktır. Yayın çıkarmak ve dağıtmakla sınırlı bir çalışmanın ötesini hedeflemek ve bunun için irade ve ısrar göstermek zorundayız.

Bu kapsamda gazetemizin, kolektif emeğin, iki yıl boyunca –tabii ki yeterli olmamakla birlikte- zenginleşerek yeniden üretildiğini ve bu kolektif emeğin, kitlelerle buluşturulduğunu söyleyebiliriz. Bugün bizim önümüze çıkan sorunların, engellerin de aynı kolektif emekle aşılabileceği aşıkardır. Bu kolektif emeği büyütüğümüz ölçüde, gazetemiz misyonunu oynayacak ve kitleleri bir adım daha ileri taşımak için üzerine düşen görevi yerine getirecektir.

Bu belirttiğimiz hedeflere uygun olarak; tüm okurlarımızdan dağıtımcılarımıza, bütün kolektifimizin, gazetemize daha fazla katkı sunma; gazetemizi kitlelerle buluşturma ve daha da nitelikli bir misyona büründürme noktasında emek harcamalıyız.

Umut Yayımcılık'tan yeni kitap: "Kültür Devrimi Hakkında Bilinmeyenler"

HABER MERKEZİ- Çin'de Başkan Mao'nun önderliğinde gerçekleşen Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne dair önemli bir kaynağı Umut Yayımcılık okurlarıyla buluşturdu.

Bu konuda ciddi araştırmalar yapan Dongping Han'ın "Kültür Devrimi Hakkında Bilinmeyenler" adlı eseri, sosyalist inşanın karşılaştığı zorluk-

lara ve sosyalizmden geriye dönüşler sorununa dair somut ve canlı bir anlatımı içinde barındırıyor. Yazarın Kültür Devrimi öncesine, devrim anına ve Mao'nun ölümünün ardından Deng Şiaoping önderliğindeki burjuva restorasyona dair somut veriler ve mülakatlara dayalı olarak ortaya koyduğu gerçekler, Kültür Devrimi'nin kazanımlarına da ışık tutuyor.

Kıtapta devrimin ilk yıllarından itibaren halk kitlelerinin çıkarlarına karşı bir biçimde özellikle yerel parti yöne-

ticileri özgülünde ortaya çıkan bürokratik ve burjuva tarzları, bunun özellikle kırsalda eğitim ve üretim üzerindeki olumsuz etkilerini görmek mümkün. Kültür Devrimi'nin tam da bu sorunlar karşısında söz konusu bürokratik ve burjuva yönetim tarzına savaş açtığını, kırsal bölgelerdeki eğitim, üretim ve genel olarak kültü-

rün gelişiminde büyük sıçramalar sağladığını görüyoruz.

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

SÖMÜRÜ VE SAVAŞ POLİTİKALARINA KARŞI ÖRGÜTLÜ VE MİLİTAN MÜCADELEYİ YÜKSELT!

2019'dan 2020'ye girerken dünya katotik denebilecek bir siyasi gündemle yol alıyor. Emperyalist güçler arası ekonomik, siyasi ve askeri rekabet ve bununla bağlantılı olarak artan bölgesel çatışma ve savaşlar, dünya çapında daha büyük bir savaşa dair tartışmayı yoğunlaştırdı. Dünyada cereyan eden olaylar ağırlıklı olarak siyasi ve askeri meseleler üzerinden gündeme geliyor olsa da hemen her şeyin arka planında emperyalist-kapitalist sistemin içerisinde bulunduğu ekonomik durgunluk ve kriz bulunuyor. Neoliberal modelin sonuna gelinmesi olarak da tartışılan bu gerçeklik, işçi sınıfı ve halka yönelik artan ekonomik ve siyasi saldırılarla birlikte yol alıyor. Bu saldırı dalgasının bir sonucu olarak da dünyanın birçok ülkesinde görünürde farklı fakat özünde aynı nedenlere dayalı bir isyan dalgası patlak verdi.

Bu genel tablo içerisinde Orta Doğu çok çeşitli çelişki ve çatışmaları içinde barındıran yapısıyla özel bir önem taşıyor. ABD ve Rusya emperyalistlerinin (ve arkalarındaki diğer emperyalist güçlerin) hâkimiyet savaşının ön cephelelerinden biri olarak Orta Doğu'da sular bir türlü durulmuyor ve durulacak gibi de görünmüyor. Irak'ta baş gösteren halk isyanı ve ardından ABD elçiliklerine yönelen eylemler, ABD'nin Kasım Süleymani suikastıyla yeni bir aşamaya taşınmış oldu. Kuşkusuz ABD ve İran arasındaki çatışmanın bu noktaya ulaşması son bir ayda cereyan eden olaylarla sınırlı nedenlere dayanmıyor. Yaşananlar Orta Doğu'da, emperyalist devletler ve bölge gerici devletleri nezdinde ilk defa ya da yeni gerçekleşen şeyler de değildi. Ancak emperyalist rekabetin ve bölgesel çelişkilerin geldiği nokta her bir olayın güncel bir denklemi yeniden sarsması veya kurması gibi bir etki yaratıyor. Doğallığında bugün daha açık bir biçimde devletler arası bir savaş ya da kapsamlı çatışma ihtimalleri tartışılıyor. Bu tartışmalar sürerken İran'ın Irak'ta bulunan ABD üslerini balistik füzelerle vurması süreci daha da kızıştırmıştır. Sürecin nasıl şekilleneceği zamanla daha açığa kavuşacaktır ancak net olan şey kaos, çatışma ve savaş olasılıklarının hep gündemde olacağı yoğun bir siyasi-askeri trafiğin gerçekleşeceğidir.

Söz konusu gelişmelere bağlı olarak ülkeleri de aşan bir bağlamda Şii-Sünni çatışmasına dair yapılan yorumlar dikkat çekicidir. Ülkemizde kimi reformistler ya da sosyal şoven sol grup ve kişiler tarafından her şey tutarsız

bir emperyalizm karşıtlığı (=ABD karşıtlığı) ve mezhepler penceresinden görülmektedir. Orta Doğu özgülünde dini, mezhepsel ve ulusal farklılık ve çelişkilerin, tarihsel birtakım çelişkiler ve emperyalistlerin kışkırtmaları ile önemli sonuçlar doğurduğu yadsınamaz bir gerçektir. Ancak sınıfsallık ya da sosyalistlik iddiasıyla söz söyleyenlerin ABD karşıtlığı adına Suriye, İran, Rusya gibi faşist veya emperyalist devletler karşısında hayırhah bir yaklaşım geliştirmeleri ya da son örnekte görüldüğü gibi Kasım Süleymani'yi kahramanlaştıran bir üslup benimsemeleri sınıfsallıktan uzak kalmak bir yana objektif ve tutarlı olmadıklarının da göstergesidir. Faşist Erdoğan'ın Kasım Süleymani üzerine söylediği sözler dahi bu bakış açısının ikiyüzlülüğünü ortaya koymaktadır. ("Biz dış müdahalelere karşı durduk. Hamaney'in yapmış olduğu açıklamayı kenara atamayız. Süleymani kendini ispat etmiş bir isimdi.")

Ülkemizdeki faşist iktidarın gündeme getirdiği konulardan birini Libya'ya asker gönderme oluşturuyor. CHP gibi kimi faşist düzen güçleri, "askerimizin şehit olmaması" ikiyüzlülüğüyle karşı çıksalar da esasen AKP'den pek bir farklarının olmadığı bundan önceki sınır dışı operasyon ve asker gönderme tezkerelerine verdikleri destekten anlaşılıyor. Faşist Erdoğan, Libya konusunu Osmanlılık, Akdeniz'de hâkimiyet kurma ve aynı emperyalist devletler gibi ülkenin çıkarları için geniş bir bölgede etkinlik kurma gibi retoriklerle sunuyor. Yanı sıra TSK'ya bağlı askerlerden ziyade esasta ÖSO gibi çetelerin Libya'ya sevk edileceği dillendiriliyor. Hatta Libya'ya asker olarak gidecek cihatçılara yüksek maaşlar ve Türkiye vatandaşlığı garanti edildiği iddiası da basında yer bulmakta gecikmedi. Bu noktada da yine sol adına "Türkiye emperyalizmi" gibi hatalı kavramlar üretildiğine şahit olduk. Faşist iktidar tarafından ortaya atılan her söylemi ve atılan her adımı sunulduğu biçimiyle kabul edip üzerine teori üretmenin geldiği nokta bir kez daha faşist TC devletine ve onun lideri Erdoğan'a cürümünü aşan büyük roller atfetmek oluyor. Oysa bilinmektedir ki devlet ve Erdoğan, attığı tüm adımlarda başta ABD emperyalizmi olmak üzere çeşitli emperyalist güçlerin genel stratejileriyle uyumlu hareket etmekte veya arka planda -çoğu kez- bu stratejinin uygulayıcılığını yapmaktadır. Tabii ki bunu yaparken kendi hâkim ulus ve sınıf çıkarlarını gözetmektedir. ABD ya da başka

bir emperyalist güçle özgün birtakım konularda karşı karşıya geldiğinde de ya bu genel emperyalist stratejilerin özgün boyutuna etki etmek istemekte ya da bu karşıtlığının bedelini ödemektedir.

Ancak denebilir ki emperyalistler arası hegemonya savaşındaki değişkenler ile Orta Doğu ve Kuzey Afrika'nın kaotik yapısı faşist TC devletine ve onun iktidardaki gücüne daha fazla bir hareket kabiliyeti tanımaktadır. Ancak bunun, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerle temel birtakım konularda doğrudan karşı karşıya gelmeyi göze alabilen bir "irade" olduğunu ya da Türkiye'nin emperyalist bir devlet olduğunu iddia etmek ekonomik ve politik gerçeklere gözlerini kapamaktır. Türkiye emperyalizmin yarı sömürgesi bir ülkedir ve ekonomik bağımlılığın siyasi boyutları vardır. Türkiye'nin bölge ve dünya siyasetinde bütünüyle kendi bağımsız siyasetini ürettiğini düşünmek bir yanılsamadır ve bu TC devletinin ve hâkim sınıflarının halk kitlelerini aldatmak için kullandığı bir argümandır.

Hal böyle olunca daha önceki örneklerde de olduğu gibi Libya'ya asker gönderme "dış" politikasının aslında "iç" politikanın da önemli bir parçası olduğu kendiliğinden anlaşılmalıdır. TC devleti ve hükümeti bölgede artan kaos ve çatışma ortamında daha fazla rol kapmak gibi bir siyaset izlemektedir. Ancak bunu yaparken temel güdülerinden biri içte biriken -sosyal ve ulusal- tehlikeyi ötelemek ve baskılamaktır. Bunu yapabilmek için geniş kitlelere -en azından kendisi için yeterli bir kısmına- fetişleştirilmiş bir argüman sunmak ve olası itirazları baskılayabileceği bir siyasi atmosfer yaratmak zorundadır. Bugün ülke işçi sınıfı ve emekçilerinin temel gündemi ekonomik kriz, geçinememe, yoksulluk ve işsizliktir. Hâkim sınıflar ve devletin, işçi sınıfı ve halkta biriken tepkiden ve "sosyal patlama" tehlikesinden ciddi bir kaygı duyduğu yapıtları açıklamalar ve en ufak muhalif sese dahi uyguladıkları devlet teröründen anlaşılmalıdır. İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin yemekhane eylemi karşısında devletin geri adım atmasının bu kaygıyla ilişkilendirilmesi de yersiz değildir.

Hâkim sınıflar ve devletin işçi sınıfı nezdinde de bir yandan baskıyı sürdürürken diğer yandan biriken tepkiyi öteleyecek adımlar peşinde olduğu söylenebilir. İşçi sınıfı nezdinde, son birkaç yıldaki tutum ve açıklamalarıyla

la, devlet ve sermaye işbirlikçisi sendika konfederasyonları iyice teşhir olmuş durumdadır. Özellikle Türk-İş sendika ağalarının, son asgari ücret belirleme sürecindeki devlet ve sermaye uşağı tutumu, artan yoksulluk ve geçim sıkıntısıyla beraber işçi sınıfında biriken tepkiyi büyütüştür. Söz konusu konfederasyonlar, işçi sınıfının kontrol altında tutulmasında önemli bir işlevi yerine getirmektedir. Ancak hâkim sınıflar ve devlet, işçi sınıfında biriken öfkeyi bu konfederasyonların da kontrol altında tutamayabileceği kaygısını taşımaktadır. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın "biçare" sözlerle bir anlamda yine devlete sığındığı açıklamaları işçi sınıfı nezdinde karşılaştığı tepki ve konfederasyonda yaşadığı meşruiyet krizinin göstergeleridir. Ancak bu yeterli gelmemektedir ve başta metal sektörü olmak üzere grev söylemi yeniden dillendirilmektedir. Türk İş ve İşbirlikçi sendika yönetimlerinin gerçek bir grevden yana olmadıkları ancak tabanda biriken tepkiyi yatıştırmak, enerjiyi sönmülmendirmek için sonuç almaktan uzak göstermelik eylemlere başvurduğu onlarca örnekle sabittir. Devlet ve sermaye güçlerinin de gelinen noktada böyle bir politikaya kapı aralaması mümkündür ve genel çıkarlarıyla uyumludur.

Artık tüm dünyada ve ülkemizde de belirgin bir biçimde kendini gösteren şey artan sömürü ve savaş politikalarıdır. Bu objektif koşullar devrimci siyasi faaliyetin kendini üretebileceği alanlara da işaret etmektedir. Devrimci faaliyetin faşist devlet baskısı ve örgütsel zayıflığa denk düşen sınırlı gerçekliği bugünden yarına, doğru ve yaratıcı politikalarla aşılabilecek olanaklara sahiptir. Ekonomik krizin işçi ve emekçilerde yarattığı sonuçlar, Kürt ulusuna yönelik saldırı politikaları, kadınların ve gençliğin karşılaştığı baskılar, çevrenin talanı ve halkın karşılaştığı her türlü sorun siyasi önderlik boşluğu içerisinde ve komünistlerin örgütlenme zeminidir. Bunun başarılabilmesi için adımların daha sıkı ve sağlam bir biçimde atılması gereklidir. İşçi sınıfı ve halkın örgütlenme düzeyini geliştirme, buralarda kök salıp kurumsallaşarak komünist örgütlenmeyi büyütme hedefiyle hareket edilmelidir. Ve unutulmamalıdır ki içerisinde bulunduğumuz dönem, sağlam örgütlere ve militan bir mücadeleye dayanmayan devrimci örgütlere ve kuşkusuz halklara iyi bir gelecek vaat etmemektedir.

Patronlara ve Sendika Ağalarına Karşı İşçi Sınıfının Mücadele Ruhunu Büyütelim

Hâkim sınıflar bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz sürecinde saldırılarını her alanda boyutlandırırken işçiler de yoksullukla boğuşmaya devam ediyor. Büyük sendikaların işbirlikçi niteliği ya da daha iyilerinin mücadele ruhundan uzaklaşması, patronlara karşı tepkilerinin yalnızca lafta kalması bir nebze "daha iyi" koşullarda bulunan sendikalı işçileri dahi çok daha geri düzeylere çekerek açlık noktasına getirmiştir.

Asgari ücret süreci Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın 2.578 TL altında bir rakamın konuşulduğu pazarlık masasına oturmayacaklarını söylemesiyle başlamıştı. Bakan Selçuk'un asgari ücret kararını açıklamasının ardından ise Türk-İş Temsilcisi Nazmi Irgat, "Bizim daha önce açıkladığımız rakamlar, ciddi araştırmalar sonucunda çıkan rakamlar. Asgari ücretin 2 bin 578 lira olmasını istiyorduk, açıkladığımız bu rakamı kabul edemeyiz. 2018 yılında başlayan ve devam eden kriz nedeniyle alım gücünün en fazla düştüğü dönemi yaşadık. Karara katılmıyoruz ve toplantıdan ayrılıyoruz" diyerek tepki göstermişti. Türk-İş yönetimi grev-eylem kararı almadan, örgütlü işçilerine mücadele çağrısında bulunmadan deyim yerindeyse patronlara "trip atıp" masadan kalkarak istediği

rakamın hakim sınıflar tarafından alım tepside sunulacağını mı düşünmüştür? Yoksa bilinçli bir biçimde sembolik tepkiler vermek Türk-İş'in "mücadele" geleneği midir?

Bakan Selçuk "İşçileri enflasyona ezdirmedik" açıklamasında bulunmuştu. Ama aynı zamanda burjuva siyasetin ikiyüzlülüğü gereği "Bana söz verdiler. İnşallah gelecek sene iki taraf kendi aralarında anlaşacaklar ve biz anlaşıkaları rakamlar üzerinden konuşacağız" demeyi de ihmal etmemiştir.

Sendikaların sembolik eylem çizgisi metal grup sözleşmesinde de kendini göstermektedir. Metal fabrikalarında örgütlü Türk-İş'e bağlı Türk Metal, DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş ve Hak-İş'e bağlı Özçelik-İş sendikaları, üst örgüt Küresel Sanayi İşçileri Sendikası'nın (IndustriALL) çağrısıyla MESS sözleşmesiyle ilgili ilk kez ortak açıklama yaptı. Ancak sendika başkanlarının ortak açıklaması patronlara geri adım attırma niteliğinden oldukça uzak, işçilerin üretimden gelen gücünü körelten bir noktadadır. Sendika başkanlarının, işçilerin tepkisini çekmeyelim ama patronları da incitmeyelim kısacası "Ne şiş yansın ne kebab" mantığını ilke edindikleri açıktır.

Sendikaların çok büyük bir bölümü bir bütün işçi haklarını korumaktan uzak bir noktadadır. Kırmızı çizgimiz dedikleri kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı ciddi bir tepki ortaya koymamaları bunun en açık göstergesidir. Bu geri duruş sendikaların örgütlü oldukları fabrikalara da yansımaktadır. Genel anlamda işçilerin hakkına sahip çıkamayan sendikalar, lokal anlamda da örgütlü işyerlerinde işçilerin haklarının geriye gitmesine karşı sadece sembolik eylemlerle yetinmektedir. MESS sürecinde olduğu gibi metal işçileri, eylemsizlik anlamına gelen "eylem" kararlarına tepki göstermektedir. İşçilerin patronlar karşısında örgütlü gücü olması gereken sendikalar mevcut durumda işçilerin tepkisini yatıştırma işlevi görmektedir. İşçi sınıfını dizginleyen bir rol üstlenmektedirler.

Sendikalara mücadele ruhunu geri kazandırma sorumluluğu sınıf bilinçli işçilerin omuzlarına yüklenmektedir. Tabanda gösterilecek tepki ve müdahale sendika ağalarını barınamaz duruma getirecek güce sahiptir. İşçi sınıfının gücü üretimden gelen gücü ve örgütlülüğüdür. Bu güç patronlara karşı olduğu gibi işbirlikçi sendika ağalarına da yönelmek zorundadır. Bugün sendika ağalarına karşı müca-

dele daha da öne çıkarılmak zorundadır. Çünkü işçi sınıfının güçlü bir biçimde hareket etmesini engelleyen en önemli faktörlerden biri bu işbirlikçi sendikal yapıdır.

Diğer yandan sınıf bilinçli işçiler kendilerini var olan sendikal yapıyı eleştirmek ve teşhir etmekle sınırlamazlar. İşçi sınıfı ve halkın çıkarları ile hâkim sınıfların çıkarları arasındaki çelişki ve farklılık bugün kendini daha net bir biçimde göstermektedir. Bu çelişki karşısında sendika bürokratlarının işbirlikçi tutumu, işçi sınıfında sendika ağalarına karşı mücadeleyi büyütmeyen ve işçileri tabanda örgütlemenin olanaklarını geliştirmektedir. İşçi sınıfını sömürü ve talan politikalarına karşı olduğu kadar savaş ve baskı politikalarına karşı da eğitmek, kendi öz gücünün farkına varmasını sağlamak gerekmektedir. Yaşanan yoksulluğu, hak kaybını ve bunun karşısında patronların, devletin ve kuşkusuz sendika bürokratlarının tutumunu bir yakınma konusu olmaktan çıkarıp işçilerin müdahale ettiği bir soruna dönüştürmek zorundayız. Bunun için en başta işçi sınıfı içerisinde olunmalı, ajitasyon-propaganda ve örgütlenme faaliyetleri geliştirilmelidir.

Enflasyon gıda ile beslendi: 2019 yılında yüzde 11,84 olarak açıklandı

HABER MERKEZİ- Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), 2019 yılı Aralık ayı enflasyon rakamlarını açıkladı. Tüketici fiyat endeksi (TÜFE) aralık ayında yüzde 0.74 olarak gerçekleşti. Aralık ayı enflasyonu birlikte bir önceki ay yüzde 10,56 olan yıllık enflasyon yüzde 11,84'e yükseldi.

Böylece enflasyon 2019'u çift hane ile kapattı. Yılın zam şampiyonu ise yüzde 149 artışla kilogramı 37 lirayı geçen sarımsak oldu. Sarımsağı yüzde 49,1 ile yer fıstığı, yüzde 43,2 ile limon izledi. Kuru soğanın fiyatı ise yüzde 49,7 azaldı.

Patlıcan yüzde 30,79, kuru soğan yüzde 25,7, domates yüzde 17,33, salatalık yüzde 14,80, kabaak yüzde 14,40 oranında fiyat artışı yaşarken; havuç yüzde 2,57, muz yüzde 2,81 oranında fiyat düşüşü yaşadı.

Yıl boyunca en yüksek artış yüzde 43,12 ile alkollü içecekler ve sigarada gerçekleşirken, enflasyondaki sarsıntının merkezinde gıda yer aldı. Gıda fiyatları aralıkta yüzde 2,93, bir yılda ise 10,89 arttı.

Gıdanın hayat pahalılığını ölçerken kullanılan kriterlerdeki ağırlığı yüzde 23,29. Bu yüzden buradaki artışlar vatandaşın reel ekonomisi için çok önemli bir gösterge sayılıyor. Ancak TÜİK'teki hesap çarşıya uymuyor, vatandaş gıdaya TÜİK ortalamasından daha fazla harcama yapıyor. Market rafları ve pazar tezgâhlarındaki fiyatlar mutfaktaki yangının gerçek boyutunu gözler önüne seriyor.

Uzmanlar, 2019 yılında en çok hizmet ve işlenmiş gıda fiyatlarındaki artışla mücadele etmek zorunda kalan Merkez Bankası'nın bu yıl zorlanacağı belirtiyor.

Erişim Çağrı Merkezi çalışanları eylemlerine devam ediyor

HABER MERKEZİ- Tez-Koop İş Sendikası'nda örgütlenmeleri şirket yönetimi tarafından türlü bahaneler ile engellenmeye çalışılan Erişim Çağrı Merkezi çalışanları Samsun'da açıklama yaptı.

Türkiye İş Bankası iştiraklerinden Erişim Çağrı Merkezi çalışanlarının sendikal örgütlenme faaliyetleri şirket yönetimi tarafından türlü nedenlerle engellenmeye çalışılı-

yor. Daha önce İstanbul, Eskişehir, Ankara, İzmir, Antalya ve Bursa'da işyerleri önünde açıklama yapan işçiler bugün (3 Ocak) Samsun'da İş Bankası Meydan Şubesi önünde

bir araya geldi. Çağrı merkezi çalışanları, Cumhuriyet Meydanı'nda toplanıp İş Bankası Meydan Şubesi önüne yürüdü.

Grup adına basın açıklamasını Tez-Koop-İş Sendikası Samsun Şube Başkanı Tarık Sayın okudu. Sayın, "Türkiye İş Bankası'nın iştiraklerinden biri olan Erişim Çağrı Merkezi'nin birim yöneticileri, ikna odaları

mantığı ile işçileri köşeye çekmekte, sendikal çalışmalar ile ilgili tehditler savurmakta, işçileri sendikamızdan istifaya zorlamaktadır. Geçmişe dönük asılsız, kanıtsız ve dayanaksız tutanaklar ile birçok çalışanı işten çıkartmakla tehdit etmektedir" ifadelerini kullandı.

"ÇAĞRI MERKEZİNDE ÇALIŞMAK" ADLI KİTAP TOPLATILDI

Sendika tarafından dağıtılan kitabın, çağrı merkezi yöneticileri tarafından toplatıldığına değinen Sayın, "Baskılar bunlarla da sınırlı tutulmamaktadır. Çağrı merkezi çalışanlarının çalışma ve yaşama koşullarını değerlendiren ve sendikamız tarafından dağıtımı yapılan "Çağrı Merkezinde Çalışmak" adlı kitap, Erişim Çağrı Merkezi yöneticileri tarafından toplatılmaya başlanmıştır" dedi.

Kamyon ve TIR şoförleri ülke çapında kontak kapattı

HABER MERKEZİ- Kamyon ve TIR şoförleri, Türkiye genelinde yaptıkları eylemlerle yeni yılda yürürlüğe giren yönetmeliğe tepki gösterdi. Akaryakıt zamları, cezalar ve düşük ücret nedeniyle geçinemeye geldiklerini dile getiren şoförler ülke çapında kontak kapattı. Şoförler İstanbul, Ankara, Bursa, İzmir, Hopa, Kırıkkale, Karaman, Eskişehir, Konya, Antalya, Kayseri, Kocaeli, Hatay, Mersin, Nevşehir ve Çorum'da eylem yaptı. Konya'daki eyleme polis saldırdı.

ÇORUM-ANKARA KARAYOLUNDA EYLEM

Yeni yılda yürürlüğe giren yönetmelikle sayısal takograflardan veri indirme ve bu verilerin Bakanlığa gönderimi zorunlu hale geldi. Çorum-Ankara karayolunda gerçekleşen eylemde konuşan Çorum Şoförler ve Nakliyeciler Odası Başkanı Tahsin Şahin yaptığı açıklamada, uygulamanın sürücülere günlük 9 saat verdiğini belirterek, "Avrupa'ya ayak uyduralım diyoruz ama kamyoncular Avrupa'da 9 saatte 800 kilometre yol gidebiliyor. Ancak biz Türkiye'de 350-400 kilometreyi zor gideriz" dedi.

KOCAELİ

Gebze Nakliyeciler ve Lojistikçiler Derneği Başkanı Bahattin Demircan, 1 Ocak tarihinden itibaren zorunlu

hale gelen dijital takograf uygulamasıyla ilgili olarak, "Ulaştırma ile ilgili bu yapılan düzenlemenin alt yapısı yok. Bununla birlikte kamyoncu ve nakliyecinin de buna uyum sağlayabileceği bir ortam yok. Devlet büyüklerimizden istirahat ediyoruz kamyoncu kardeşlerimizin sıkıntıları çözülsün" dedi.

İZMİR

İzmir'de Bornova Işıkkent'te bulunan nakliyeciler sitesinde toplanan şoförler de düşük ücrete, artan cezalara ve akaryakıt zamlarına karşı eylem yaptı. Sitede lastik yakarak yol kapatan kamyoncular, hükümetin politikalarına tepki gösterdi.

BURSA

Bursa Büyükşehir Belediyesi Kamyon TIR Garajı'nda toplanan şoförler kamyonlara kesilen para cezaları nedeniyle de mağduriyet yaşadıklarını, bu

konuda çözüm beklediklerini söyledi. Ömer Toprak, "E-fatura çıkarılmış, bunu nasıl kullanacağım, bunu bana öğret. Yetiştir beni, altyapıyı oluştur. Bizim kanunlara karşı durma gibi bir düşüncemiz yok. Bizim derdimiz kendimizi geçindirmek, ayakta durmak" ifadelerini kullandı.

Kontak kapatan kamyoncular eylemlerini, polis ablukası altında sürdürdü.

HATAY

Antakya-İskenderun yolunu kamyon ve TIR şoförleri takograf uygulamasını protesto etmek için kapattı.

Ambulansların bile giriş yapamadığı yerde trafik durdu.

KARAMAN

Karaman Lojistik Kooperatifi üyesi 105 şoför, Organize Sanayi Bölgesi'nde toplanıp, Konya yoluna kadar konvoy eşliğinde giderek, Ulaştırma Elektronik Takip ve Denetim Sistemi'ni protesto etti. 105 TIR'ın aynı anda çıkarak konvoy eşliğinde seyir halinde olduğunu gören polis de, araçları durdurdu. Kooperatif Başkanı Fatih Doğan burada yaptığı basın açıklamasında, "Dijital takograf uygulamasında henüz sistem oturmamış, sistem yok; ama trafik polisleri bizlere ceza yazıyor. Bugün süre ihlalden dolayı Karaman girişinde 15 üyemize ceza yazıldı" dedi.

Üç hasta tutsak ATK raporuna rağmen tahliye edilmiyor

HABER MERKEZİ- İnsan Hakları Derneği (İHD) Hapishaneler Komisyonu'nun verilerine göre Türkiye ve bölge hapishanelerinde 457'si ağır olmak üzere bin 333 hasta tutuklu bulunuyor. İstanbul Metris R Tipi Hapishanesi'nde iki eli olmayan Ergin Aktaş, belden aşağısı felçli Serdal Yıldırım ve boyundan aşağısı tutmayan Abdullah Turan durumları defalarca

gündeme taşınmasına rağmen koşulları iyileştirilmediği için gün geçtikçe sağlık durumları kötüye giden hasta tutuklulardan yalnızca birkaçı. Başkalarının bakımına ihtiyaç duymalarına rağmen üç tutuklu da aynı koşuhta tutuluyor.

Adli Tıp Kurumu'nun (ATK) her üç tutuklu için verdiği "Cezaevinde kalmaz" raporu da göz ardı edilerek tahliyeleri engelleniyor.

Aktaş, Yıldırım ve Turan'ın durumuna dikkat çeken İHD İstanbul Şubesi Hapishaneler Komisyonu üyesi Hatice Onaran Metris Hapishanesi'ndeki hak ihlalinin hayati tehlike oluşturduğunu dile

getirdi. Ergin Aktaş'ın kendi isteği dışında İzmir Menemen R Tipi Hapishanesi'nden Metris'e sevk edildiğini belirten Onaran, Aktaş'ın cezaevinde yanlış teşhis yüzünden tüberküloz hastalığına yakalandığını söyledi. Aktaş'ın Metris'e geldiği günden bu yana tedavisinin hijyenik koşullarda yapılması için bir çaba içinde olduklarını dile getiren Onaran, hasta tutuklunun cezaevinde değil tam teşekküllü bir hastanede tedavi olması gerektiğinin altını çizdi.

"BAŞVURULAR CEVAPSIZ BIRAKILDI"

Aktaş için Adalet Bakanlığı'na, Ceza Tevkif Evleri, İl İnsan Hakları Kurumu ve Cumhuriyet Savcılığı'na başvuruda bulduklarını aktaran Onaran, ancak bu başvuruların

hiçbirine cevap alamadıklarını dile getirdi.

Abdullah Turan'ın boynundan aşağısının tutmadığını da belirten Onaran, "Abdullah Turan tamamen bir başkasının bakımına ihtiyacı olan, başkasının yardımıyla yaşamını idame ettiren bir mahpus. Serdal Yıldırım'ın da belden aşağısı tutmuyor, ancak kaza sonrası omurgasında sorun olduğu için platin takılmış. Hastaneye getirilip götürülürken kayma olduğu için platinin yerinden çıkmasından dolayı yeniden ameliyat olması gerekiyor. Bu üç mahpusun bir başkasının bakımına ihtiyacı var. Ama onlar birbirlerine bakarak aynı koşuhta birlikte tutuluyorlar" diye konuştu.

Elazığ Hapishanesi'nde TKP/ML dava tutsaklarına gardiyanlar saldırdı

DERSİM- Elazığ 1 No'lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde bulunan TKP/ML dava tutsaklarına gardiyanlar diğer tutsaklara selam verdikleri gerekçesiyle saldırdı.

Elazığ 1 No'lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde sohbet çıkaran TKP/ML dava tutsakları diğer devrimci tutsaklara selam verdikleri gerekçesiyle saldırıya uğradı. TKP/ML dava tutsağı Fırat Akgül'e saldıran onlarca gardiyan diğer tutsakları zorla hücrelere sokarken,

Akgül'ü merdivenin altına götürerek saldırmıştır. Onlarca gardiyanın saldırısına uğrayan Fırat Akgül'ün gözünde, karnında ve kollarında morluk oluştu.

Bu saldırıları gazetemize aktaran tutsaklar geçtiğimiz günlerde de "selam" verdikleri gerekçesiyle PKK dava tutsaklarına saldırı gerçekleştirildiğini belirttiler. Tutsaklar tüm devrimci-demokrat kamuoyunu bu saldırılara karşı tepki göstermeye çağırdı.

Yılmaz Çelik'in İddianamesi hazırlandı

HABER MERKEZİ- Dersim'de 8 Aralık'ta gözaltına alınan ve 2 gün gözaltında kaldıktan sonra çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanan Yılmaz Çelik hakkında "örgüt üyesi olma" ve "örgüt propagandası yapmak"tan iddianame hazırlandı.

İddianamede bir itirafçının Yılmaz

Çelik üzerine verdiği ifadeler yer alırken aynı zamanda Çelik'in İbrahim Kaypakkaya ve Mahir Çayan'ın fotoğraflarının yer aldığı sosyal medya paylaşımları ve "Ali Haydar Ölmez" türküsünün seslendirmesi "suç" delili sayıldı.

Yılmaz Çelik'in Ovacık ilçesinde yer alan ve aynı zamanda kendi köyü olan Kedek bölgesine gidişleri de iddianamede "kuryelik" iddiasına delil olarak gösterildi.

Grup İsyan Ateşi, Pınar Aydınlar ve Temel Demirer Grup Yorum üyelerini ziyaret etti

HABER MERKEZİ- Grup İsyan Ateşi, Pınar Aydınlar ve yazar Temel Demirer açlık grevinde olan Grup Yorum üyelerini Küçük Armutlu'da ziyaret etti.

Grup İsyan Ateşi üyeleri, Pınar Aydınlar ve Temel Demirer, aç-

lık grevinin 203. gününde olan Grup Yorum üyesi Bahar Kurt ve 193. gününde olan Grup Yorum üyesi Helin Bölek'i ziyaret ederek, devrimci sanat anlayışı çerçevesinde mücadele yürütenlerle dayanışma içerisinde olacaklarını ifade ettiler.

Grup İsyan Ateşi üyeleri, Grup Yorum'un taleplerini ve direnişlerini sahiplendiklerini ifade ederek bu konuda üzerlerine düşen görevi yerine getireceklerini belirttiler.

İstanbul Üniversitesi'nde Direniş ve Mücadele Kazandı

Yerkürenin isyan dalgası ile sarsıldığı, emperyalist kapitalist-sisteme karşı ezilenlerin seslerinin daha güçlü haykırdığı bir yılı geride bıraktık. Geride bıraktığımız bir yıl yine yoğun sömürünün, yoksulluğun ve derinleşen bir krizin yılı oldu. Öğrenciler de ekonomik kriz koşullarından ve krizin etkilerinden süreç içerisinde dolaysız ve direkt etkilenmiştir. Son beş yılda 1 milyon 155 bin öğrencinin ekonomik sorunlardan kaynaklı üniversiteyi bırakmak zorunda kalmış olmaları ekonomik krizin öğrenciler üzerinde etkisini tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermiştir.

YEMEK HAKKI İÇİN DİRENEN ÖĞRENCİLERE JOP!

Ekonomik krizin etkileri sürerken 2020 bütçesinin onaylanmasının hemen ardından zamlar peş peşe gelmeye başladı. Temel yaşam ihtiyaçlarından, ulaşım, doğalgaza, vergilere vb. bir dizi zam ile savaşa ve devletin "beka"sına ayrılan bütçenin faturası giderek yoksullaşan halka ödetilmek istenmektedir. Peş peşe gelen zam haberlerine yeni yılın ilk başlarında üniversitelerde eklendi. İstanbul Üniversitesi rektörlüğü 1 Ocak'ta yaptığı

açıklamada "bütçe kısıtlılığı"ni gerekçe göstererek kahvaltı öğününün kaldırıldığını indirimli öğün sayısının da bire düşürüldüğünü açıkladı. Duruma tepki gösteren öğrenciler mevcut zamma ilişkin bir mücadele hattı oluşturmak ve tartışmak için Beyazıt Ana Kampüs içerisinde forum düzenlemek istedi. Yoğun polis-ÖGB ablukasında engellenen forum fakülteler arası geçiş yasağı ve engellemeler nedeniyle İletişim Fakültesi bahçesinde gerçekleştirildi. Forumda alınan karar sonrası Beyazıt Ana Kapı önüne bir yürüyüş yapıldı. Öğrenciler burada nitelikli ve yemek haklarının daha güçlü duyurabilmek için rektörlüğe yürümek ve burada dilekçe vermek için kapıya yönelindikleri anda azgınca bir polis-ÖGB saldırısı ile karşılaştı. Joplarla yapılan saldırıya karşı öğrenciler "Öğrencisi açken tok yatan rektör bizden değildir" yazılı pankartı Ana Kapıya asarak direnişinin sürdürdü. Polis ve ÖGB'nin bu meşru talebe karşı öğrencilere uyguladığı faşist saldırıya karşı kapıya asılan pankart üniversitelerimizde uzunca bir süre uygulanan "dikensiz gül bahçesi" yaratma politikalarına öğrenci gençliğin verdiği güçlü bir yanıt oldu. Ana Kapı

önünde yapılan saldırı aynı zamanda faşizmin öğrencilerin isyanından ve öfkesinden ne denli korktuğunu da bizlere gösterdi. Yemek hakları için direnen öğrencilere jop ile yanıt veren devletin maskesi bir kez daha düşmüş, kitlelere nezdinde bir kez daha teşhir olmuştur.

"MÜŞTERİ DEĞİL ÖĞRENCİYİZ"

Saldırı sonrası direnişte kararlı olduklarını vurgulayan öğrenciler ertesi gün tekrar eylem kararı aldı. Değişik fakültelerden bir araya gelen öğrenciler yemekhaneye geçerek burada ses çıkarma eylemi yaptı ve zamları protesto eden konuşmalar ve ajitasyonlar gerçekleştirildi. Buradan Beyazıt Ana Kapı önüne doğru yapılan yürüyüşte "Burası üniversite, işletme değil", "Atılan işçiler geri alınsın", "Müşteri değil, öğrenciyiz" sloganları atıldı. Beyazıt Ana Kapı önünde bir araya gelerek serbest kürsü kurdular. Serbest kürsüde zamların geri çekilmesini, atılan işçilerin geri alınması talebi yinelenerek İstanbul Üniversitesi'nin mücadele geleneğine vurgular yapıldı. Bu geleneğe sahip çıkılacağı ve taleplerin kabul edilmesi halinde güçlü bir boykot örgüt-

leneceği belirtildi. Boykota dair yol yöntem ve tarih planlaması yapılarak eylem sonlandırıldı.

REKTÖRLÜK GERİ ADIM ATTI ZAMLAR GERİ ÇEKİLDİ

Rektörlük 6 Ocak'ta yaptığı açıklama ile sabah kahvaltısını kaldıran ve indirimli öğün sayısını düşüren kararı iptal ettiğini açıkladı. Öğrencilerin direniş karşısında geri adım atan rektörlük öğün sayısının aynen devam edeceğini duyurdu. Bu kazanım bir kez daha mücadelenin ve direnişin keskinleştirildiği oranda kazanımlarında olacağını göstermiştir. Üniversite gençliği olarak uzunca bir dönemdir faşist bir ablukanın, derinleşen bir geleceksizliğin pençesinde anti-bilimsel eğitim tezgahlarından geçirilerek sisteme "entegre" bireyler haline getirilmeye ve her dayatılanı kabul etmeye zorlanıyoruz. Yine bu direniş bize, bir araya geldiğimizde, örgütlendiğimizde ve harekete geçtiğimizde büyük bir güce dönüşerek özgürlüklerimizi ve haklarımızı kazanacağımızı göstermiştir. Öyleyse pusulamız boyun eğmemek, direnmek ve örgütlenmek olmalıdır.

Bir YDG Okuru

Tüm Gerici Güçler ve Politikalar “Halk Tarafından Kapatılacak!”

On yıllar boyunca hükümdarlık sürdüren, “yıkılmaz”, “yenilmez” gibi görülen diktatörlerin bile kısa bir süre içinde tarih olduğuna şahitlik ettiğimiz Ortadoğu coğrafyasında, sular bir kez daha Irak için kaynamaya başladı. Mevcut iktidar ve onun arkasındaki güçler; mevcut burjuva muhalefet ve onun arkasındaki güçler için korkutucu, tedirgin edici olan halk hareketi, Ekim 2019’dan günümüze kadar yüzlerce insanın katledilmesine rağmen kesintisiz bir şekilde devam etmektedir. Irak halkının ölümlerine doğru yürümesi işsizliğin, yoksulluğun ve ağır baskının sonucudur. Şii, Sünni, Arap, Kürt, Türkmen ayrımı olmaksızın bütün ulus ve inançlardan Iraklı emekçiler bu direniş dalgasının içinde yer almıştı.

Bu başkaldırı hareketi hükümet tarafından bastırılmaya çalışıldı ve yüzlerce kişi katledildi. Daha sonra halkın kararlı eylem tavrı ve duruşu görülünce geri atmak zorunda kalan hükümet bir takım reform sözleri verdi ve önce kabine değişti ardından Başbakan Adil Abdülmehdi istifa etti.

Bugün için devrimci bir önderlikten yoksun olan bu halk, reform ve revizyon aldatmalarına kanmayarak taleplerini başlangıç noktasından daha ileri taşımış görünüyor. Ancak biz bunun burada kalmayacağını, kitlelerin öncülerini etrafında örgütlendiğinde bu taleplerin devrim talebine ve mücadelesine dönüşeceğini daha önceki birçok pratikten biliyoruz.

İŞGALCİLER VE İŞGAL HEVELİLERİ BİR KEZ DAHA DEVREDE

2003 yılında Irak, ABD emperyalizmi tarafından, daha sonra kendi kaynakları tarafından yalan olduğu şeklinde açıklanan “kimyasal silah”

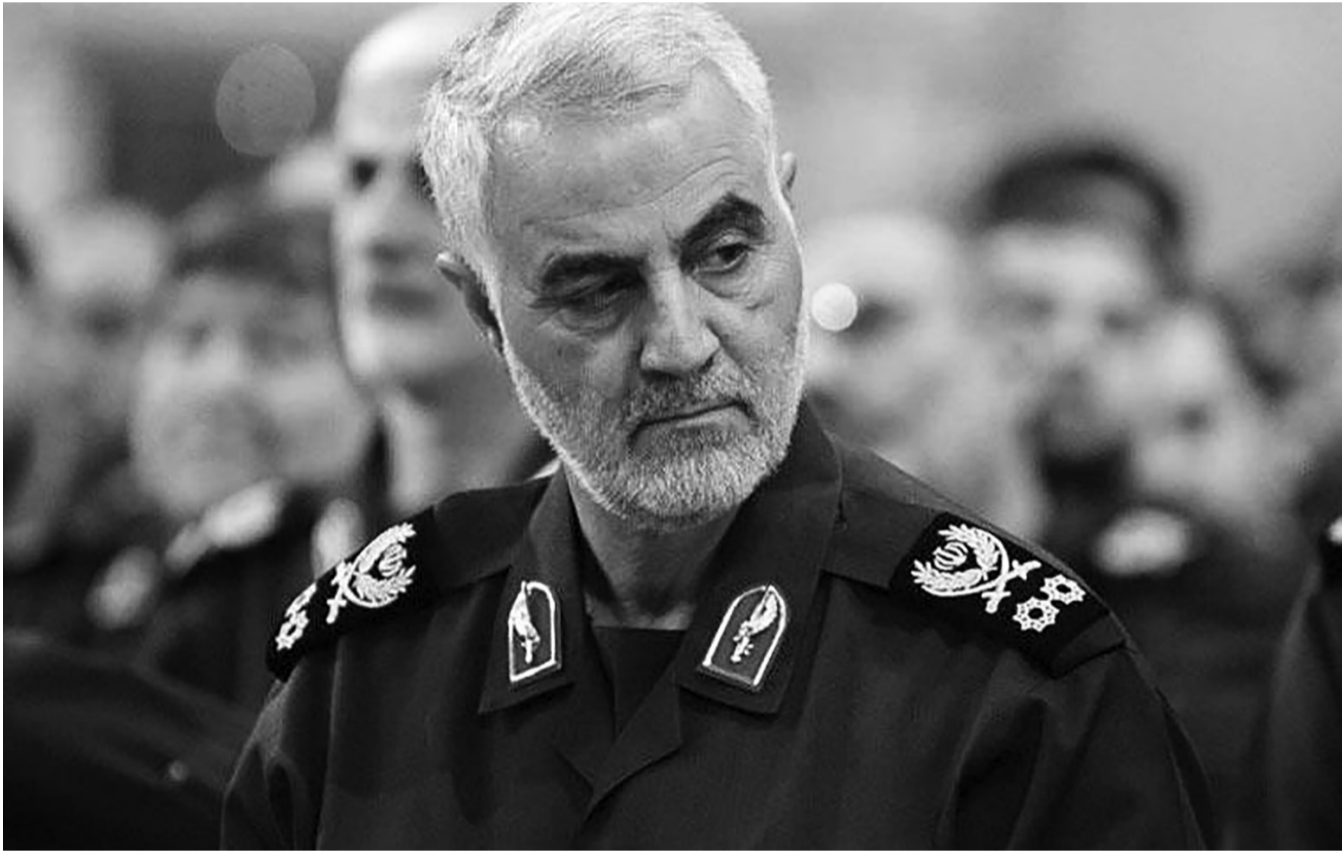
bahanesiyle işgal edildi. İşgal hareketi 1 ay gibi kısa bir sürede sonuçlanmış gibi görünse de Irak halkının mahalle mahalle, sokak sokak yıllarca ördüğü direnişle, Irak ABD’ye adeta zindan edildi.

Daha sonraki yıllarda da tam anlamıyla bu bölgede istediği istikrarı sağlayamayan ABD, mezhepler arasındaki çelişkileri manipülasyonlar ve çeşitli hilelerle kışkırtarak, öfke ve dikkatin kendi üzerinden başka bir alana yönelmesini sağladı. Ancak

lim, Irak üzerinden bir hesaplaşma olarak da okunabilir aslında. ABD ve İran’ın, Irak’taki Şii güçler üzerinde hegemonya mücadelesi olabildiğince ivme kazanarak devam etmektedir. ABD, Irak’ta İran’dan bağımsız bir Şii merkez oluşturarak, İran’ın Şii mezhebinin çelişkisine dayanan dış politikasını zayıflatıp, İran üzerindeki kuşatmayı derinleştirme hesabı söz konusudur. İran ise bölgenin her yanında olduğu gibi Irak’ta ki nüfuzunu olabildiğince güçlü ve etkin bir

Irak Savunma Bakanı Necah eş-Sammarı, 15 Kasım 2019’da yaptığı açıklamada, hükümet karşıtı protestolar sırasında bazı göstericilerin hayatını kaybetmesinden “üçüncü tarafı” sorumlu tutmuştu. Sammarı üçüncü taraf derken kimlerden bahsettiğini açıklamadı ancak yukarıda da açıklamaya çalıştığımız gibi, Irak deyince akla ilk gelen ABD ve İran olmaktadır.

ABD ve İran arasındaki bu it dalaşı son yaşanan gelişmelerle iyice tırmanmış durumdadır. ABD’nin yıllardır planladığı ama bir türlü hayata geçiremediği İran işgali, son saldırılarla birlikte bir kez daha gündeme gelmiştir. ABD emperyalizminin Hizbullah Tugaylarına yönelik saldırısı, Haşdi Şabi adıyla bilinen ve İran’a yakın oldukları söylenen askeri güç ve onun yönlendirdiği kitleler tarafından ABD Irak büyük elçiliği önünde yapılan eylemle protesto edildi. Bu protesto eyleminde eylemciler içeri girmeye

binlerce kişinin katledildiği bu işgal saldırısının izlerini ortadan kaldırmak, Irak halkının desteğini almak o kadar da kolay olmadı, olmayacak gibi de görülmektedir.

ABD emperyalizmi o günden bugüne Irak içinde yaşanan hemen her şeye müdahale etmiş, kendi politikalarını hayata geçirecek, birçok hükümet değiştirmiştir. Ekim ayından bu yana Irak’ta gelişen halk hareketine karşı da yine ABD tarafından yapıldığı söylenen onlarca plan ve saldırı gerçekleştirilmiştir.

Irak üzerinde söz sahibi olmak isteyen ve özellikle Iraklı Şiiler üzerinde büyük etkisi olan İran’da bu dış müdahalelerin başını çeken ülkelerden biri durumunda. ABD ve İran arasında uzun yıllardır yaşanan geri-

şekilde kullanarak bu projeyi boşa çıkarmaya çalışmaktadır. Bu eksen- de gelinen aşamada Şii güçler arasında belirlenmiş bir çizginin oluşturulmadığı, parçalı yapının gün be gün derinleşerek keskinleştiği görülmektedir. ABD, Sünni ve Kürtleri yedeğinde tutarak, Irak’ın egemenliği üzerinden Şiileri yanına çekme politikasını krizli bir yapı içinde sürdürse de artık bu kolay bir durum olarak görülmemektedir.

Irak’ta gelişen halk hareketi doğallığında burada hakimiyet kurmaya çalışan bu iki güç tarafından da “hoş” karşılanmamıştır. Neticede buradaki bu hareket dönüp dolaşıp iki ülkeyi vuracaktır. Bu nedenle Ekim ayından bugüne onlarca oyunun yanında, direk olarak bu eylem ve etkinliklere katılan, öncülük yapanlara yönelik onlarca saldırı gerçekleştirildi.

çalıştı ve elçilik binası önünde çadır kurdular. Bu protestolar sonrası hemen bir açıklama yapan ABD başkanı Trump “İran, Irak’taki ABD Büyükelçiliğine yapılan saldırıyı organize ediyor. Bundan sorumlu tutulacak” dedi. Ve devamında 3 Ocak 2020 tarihinde, ABD’nin İHA’larla Bağdat Uluslararası Havalimanı’na düzenlenmiş olduğu saldırı sonucunda İran Devrim Muhafızları Ordusu Kuds Gücü komutanı Kasım Süleymani öldürüldü.

KASIM SÜLEYMANİ VE ABD EMPERYALİZMİNİN DENGELERİ YENİDEN KURMA HAMLESİ

Irak’ta politik krizin daha fazla derinleştiği bir dönemde Kasım Süleymani ve Haşdi Şabi’nin üst düzey komutanları öldürüldü. Ülkede

yaşanan politik kriz bir yandan da hükümet kurma mücadelesinde kendisini göstermektedir. Bu mücadelenin ABD ve İran arasındaki hegemonya mücadelesinden bağımsız değildir. Irak Cumhurbaşkanı Berham Salih, İran yanlısı olan "Bina" Koalisyonundan seçilen başbakanları istifa restini de göstererek atamamayı tercih ediyordu. Bu kriz derinleşerek devam etti. Bu süreçte, ABD sadece diplomatik ve politik olarak değil askeri müdahaleyle sürece dahil oldu. Haşdi Şabi kararlarını bombalayarak onlarca militanı öldürdü. Yaşanan süreç esasta Irak'ta parçalanmayı derinleştiren politik sonuçlarla ilerlemektedir. Şii gruplar bir yandan parçalanırken (bilhassa Mukteda El-Sadr grubu Şii politik öznelerden ve Bina koalisyonuna muhalif) diğer yandan Kürtler-Sünniler ve İran ekseninde durmayan şii grupların hizalanamaması durumu yaşanmaktadır. Ülkede aşiretsel, mezhepsel, ulusal çelişkiler çok uzun bir tarihsel arka plana sahiptir. ABD işgali ile birlikte bu çelişkiler daha fazla derinleşmiş, İran ve ABD arasındaki mücadele ve her bir gücün ülke üzerindeki hesapları bu çatlakları büyütmüş, kanlı çatışmaları körüklemiştir.

Kasım Süleymani'nin katledilmesi, bunun Irak'ta gerçekleşmesi hiç kuşkusuz tesadüf olarak değerlendirilemez. ABD açısından, ince elenip sıkı dokunmuş bir suikasttır. Bu saldırı ABD emperyalizmi için elbette bölgesel planları dahilinde sonuçlar üretmek amacıyla gerçekleştirilmiştir. Kasım Süleymani'nin bölgede İran açısından sembolik yanı güçlü olmakla birlikte, bölgede bulunan milis grupları, Filistin'den Yemen'e uzanan silahlı gruplarla bağları ve iletişimi çok güçlüdür. Bu sembole yapılan saldırı, büyük sonuçlar bekleyen planlamaların tetikleyicisi olarak hesaplanmıştır. Bu saldırı ile birincisi, ABD Irak'ta Şii saflaşmayı belirgin hale getirmek, Şii güçler arasındaki çelişkiyi alınan pozisyonlarla derinleştirme hesabı yapmıştır. İkincisi, halihazırda yaşanan hükümet kurma krizini kanlı bir müdahale ile derinleştirip, Irak'taki politik öznelerin birbirine yönelik güvensizliğini bu şekilde derinleştirmiştir. Üçüncüsü, İran'ın Irak'ta ne düzeyde güçlü bir aktör olduğunun bu suikastla birlikte ABD açıktan kabul etmiş oldu. Hatta İran'ın artık bu alanda sadece diplomatik

ve politik mücadele ile durdurulamayacak düzeyde güç devşirdiğinin kanıtı durumundadır. Dördüncüsü, İran devletinin resmi bir generali ve Irak Devletinin aynı şekilde resmi bir generalinin bu şekilde öldürülmesi ABD'nin ciddiyetini daha açık ve kesin bir dille ifade etmesi anlamına gelmektedir. Beşincisi, bu suikastla birlikte oluşacak yeni tabloda ABD, Ortadoğu'nun dağılma eğilimi gösteren sisteminde, ilk fiili parçalanma durumunu Irak üzerinde yapma planına daha güçlü şekilde zemin hazırlamıştır. Bu suikastteki hesapta, ABD istediği yeni Şii devleti yaratamayacaksa parçalanmış bir Irak ile süre-

saldırısı nasıl kullanacağı, saflaşmaları nasıl okuyacağı, düşman tanımlarını Irak içinde yeniden belirleyip belirlemeyeceği ya da nasıl belirleyeceği büyük önem kazanmaktadır. İran'ın ABD'ye askeri saldırısından çok bu saldırıya karşı politik dizayn mücadelesinin nasıl şekilleneceği önemlidir. Bu durum Irak'ın geleceği için belirleyici konumdadır. Aynı zamanda tüm bölgenin içine gireceği sürecin kısılp uzaması açısından da önemlidir. Zira, Ortadoğu esasta çatlama, ayrışma, parçalanma ve yeni siyasi sınırlar ve egemenlik biçimleri için bir sürece girmiştir. Bu süreç emperyalistlerin pazardan pay kap-

Netice itibariyle ABD ve Rusya-İran arasındaki bu hesaplaşmanın hangi boyuta evrileceğini ileriki günlerde göreceğiz. Rusya'nın aldığı konumlanış İran için belirleyici olacaktır. ABD ile Rusya arasındaki çelişkiler derinleşse de şu aşamada askeri anlamda ABD ve İran arasındaki gerginliği doğrudan bir savaşa evrilecek düzeyde değildir. Bu iki emperyalist güç arasındaki çelişkinin boyutu bu çatışmanın niteliğini belirleyen en önemli unsurdur. Ancak alt düzeyde askeri mücadele ve yoğunlaşmış politik mücadele bu sürecin bir sonucu olarak karşımıza çıkacaktır. Büyüyen ve keskinleşen çelişkilerle emper-

ci yönetmeye hazırlık yaptığını ilan etmiştir. Bu durum Şii güçlerin nasıl ve ne biçimde hizalanacağına hiç kuşkusuz önemli ve ciddi bir adım olacaktır. İlk etapta tüm Şii güçlerin ABD'yi kınaması, ona lanet okuması Ortadoğu gerçekliğinin bir parçasıdır ancak güç mücadelesi sloganlar üzerinden değil çıkarlar üzerinden ilerlemektedir. Altıncısı, parçalanmış bir Irak'ta en karmaşık çatışma ve çelişkilerin Şiiilerin egemenlik alanında oluşmasını sağlayacak koşulları pişirmeye yönelik olarak görülmelidir.

Bu saldırıyı İran'ın nasıl okuyacağı, hesaplarını nasıl yapacağı önemlidir. Zira bu saldırı ile birlikte büyük çaplı bir savaş beklentisi gerçekçi değildir. İran'ın, bilhassa Irak'ta bu

ma savaşı olarak da şekillenmektedir. Bu sürecin durdurulması olanaklı görülmemektedir. Bu süreçte kimin ne kazanacağı, sınırların nasıl ve ne biçimde çizileceği, ittifakların nasıl şekilleneceği, emperyalistlerin pazar mücadelesinde kimin ne kadar kazanacağını belli olmaması durumu söz konusudur.

Irak'ta yaşanan gelişmeler ve Kasım Süleymani'nin katledilmesi tüm bölgede yansımaları bulacaktır. Ama en çok da Irak'ta etkisini gösterecektir. Bir süredir Suriye'de bulunan bölgenin "anahtarı", şimdi yeniden Irak'a geçmiştir. Ancak bu iki ülkedeki gelişmeler, bölge düzeyinde Sünni-Şii çatışması, emperyalist Rusya ve ABD'nin savaşımında daha fazla ivme kazanacaktır.

yalist güçlerin daha fazla karşı karşıya geldiği bir denklem söz konusu olacaktır. Bildiğimiz bir şey var ki bu iki gerici gücün savaşması da restleşmesi de halkın yararına olmayacaktır. Bu hesaplaşmada yine ezilen emekçi halk zarar görecektir. ABD emperyalizminin İran ve Irak gericiliğinin politikalarını boşa çıkaracak olan güç, İran ve Irak halklarının örgütlü ve kararlı meşru mücadelesi olacaktır. Bu anlamıyla "fillerin" tepişmesine değil, emekçilerin kendi öz gücüne dayanan mücadelesine ses ve destek verelim. Tıpkı göstericilerin ABD elçilik binasının duvarına yazdığı gibi, tüm gerici sistemlerin üzerine bir gün "halk tarafından kapatıldı" yazılacaktır.

Dünya Halklarının Katili: NATO - II

Emperyalistler Arası İlişkide NATO

NATO aynı zamanda ABD açısından diğer emperyalist devletleri denetim altında tutmanın ve kuşatmanın önemli bir aracı olmuştur. Hakim güç olarak pazar alanlarındaki hakimiyetinin karşısına herhangi bir gücün çıkmasını engellemenin yolu emperyalist rekabette güçlü olmakla birlikte, diğer emperyalistleri denetim altında tutmakta ayrı bir yere sahiptir. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası Avrupa'nın güçlendirilmesi, Avrupalı emperyalistlerle ABD arasında ortak bir amaçken, Avrupa'nın güçlenip karşısına dikilmesi olgusunda aralarındaki çelişkinin varlık zeminidir. ABD, AB'nin ekonomik olarak güçlenmesine yardım ederken, siyasi ve askeri alanda her daim denetim altında tuttu. Silahlanması ve ordu kurması uzun süre engellenen Almanya örneğinde olduğu gibi. NATO aracılığıyla Rusya'yı çevreleme politikasında alttan alta Avrupa'yı denetim altında tutma amacı hep vardı. Avrupa, IMF, DB, DTÖ, gibi ABD sisteminin kurumsal araçlarına dahil edilerek ekonomik olarak ABD'nin güdümüne girmiş oluyordu. NATO bu denetim mekanizmasının askeri ayağını oluşturdu. NATO'ya bağlanan ordular dolaylı olarak ABD'ye bağlanmış oluyordu. Hakim güç olarak da uluslararası politikada belirleyici olan ABD olduğundan, NATO Avrupalı emperyalistleri dizginlemenin aracı olarak da kullanılıyordu.

NATO'nun kuruluşundan bugüne Rusya "baş düşmanı" oldu. SSCB'den, RSE'ye ve RSE'nin çöküşünden bugüne NATO Rusya'yı çevreleme, kuşatma ve Güneye inmesini engelleme gibi amaçların askeri ayağı oldu. Yeşil Kuşak projesinden, renkli devrimcilere, Gürcistan savaşından Ukrayna savaşına NATO her daim devreye sokulmuştur. Doğu Avrupa ülkelerine askeri yığınaklar yapılması yine NATO aracılığıyla yapılmaktadır. Bu amaç doğrultusunda Doğu Avrupa ülkeleri hızla NATO'ya dahil edildi. Bu dahil ediş, Doğu Avrupa ülkelerini askeri olarak ABD'ye bağlarken, siyasi olarak AB'ye bağlı olması AB - ABD arasında önemli çelişkilerden birine yol açtı. Kuşatma politikası Orta Asya ve Kafkasları da kapsıyordu. Bu kapsamda ABD NATO'yu kullanarak

Gürcistan üzerinden (2008 Osetya savaşında) Kafkaslara ve Karadenize girmeyi planlıyordu. NATO devreye konularak Gürcistan Rusya arasındaki sorun politik araç haline getirildi. Rusya'nın doğrudan savaşa tutuşarak Osetya'yı işgal etmesi, ABD'nin tüm planlarını boşa çıkardı. Bu savaş aynı zamanda "tek kutuplu" dünyanın "tek kutuplu" olmadığını ABD'nin istediğini yapamayacak noktaya geldiğini gösteren bir savaş oldu. ABD aynı amaç doğrultusunda Ukrayna savaşında da NATO'yu devreye soktu fakat Rusya'nın Kırım işgaliyle bu plan da başarısız oldu. NATO, kuşatma politikası kapsamında Kafkaslara, Orta Asya'da, Afganistan'da, Rusya'ya karşı El-Kaide gibi İslami örgütlerin örgüt-

lenmesinde, askeri teçhizat desteğinde önemli rol üstlendi. Bu örgütler NATO yönlendirmesiyle Rusya'ya karşı savaştırdı.

NATO'nun Bosna, Kosova, Yugoslavya müdahalesindeki amaç orta ve Doğu Avrupa'da ABD hakimiyetini sağlamaktı. Böylece hem Rusya, hem de AB denetim altında tutmak daha kolay olacaktı. Nitekim bu müdahalelerle ABD orta ve Doğu Avrupa'da NATO aracılığı ile istediğini aldı.

Londra Zirvesiyle NATO'nun bugünkü hedefi veya tehdit unsuru olarak gördüğü emperyalist Çin'dir. Çin'in ekonomik ve askeri olarak güçlenmesini, bir çok alanda ABD'yi geride bırakması, ABD'nin hegemonyasını zayıflatan, Pazar payını düşüren bir etken olmaktadır. Bundan dolayıdır ki Çin, ABD için birincil tehdit unsu-

rudur. Çin'in engellenmesi için her yol mubah görülmektedir. Emperyalist rekabette, ABD, elindeki NATO gibi askeri gücü de devreye koyarak, Londra Zirvesinde Çin'in "tehdit unsuru" olarak kabul edilmesini sağlamıştır. Bundan sonraki süreçte NATO 70 yıllık deneyimini Çin'i engellemek için kullanacaktır. Çevreleme, kuşatma vb. yöntemlerle Rusya'ya karşı izlenen politikalar, bölgede çatışma – iç savaş çıkarma, kontra eylemler, katliamlar gibi, izlemekten geri durmayacaktır. Dünya halklarının katili olmaya devam edecektir.

TC'NİN NATO'YA ÜYE OLUŞU VE MİSYONU

NATO'nun kuruluş sürecindeki amaç

Maraş ve Çorum katliamlarıdır. Katliamı örgütleyen ve yönlendiren doğrudan NATO'dur. NATO denildiğinde; İbrahim yoldaşın Denizlere ve tüm devrimci ve komünistlere yönelen saldırılar aklımıza gelir. Devrimci ve komünistleri aylarca sorgudan geçiren işkencecilerin bizzat NATO eğitim merkezlerinde (Mehmet Ağar, Mehmet Eymur gibi) eğitilmesidir. İlk akla gelen, Gladyo tipi kontra-paramiliter örgütlenmelerle ilerici-demokrat, devrimci, komünistler ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza yönelik saldırılarıdır. İlk akla gelen, bugün iktidar olan AKP kadrolarının eski-yeni önemli bir kısmının 1970'lerde devrimci hareketi bastırmak için Milli Türk Talebe Birliği adıyla örgütleyip sokağa salınmasıdır.

Konjonktürel olarak ortaya çıkan iki gelişme NATO'nun genişletilmesi yönünde adım atılmasına yol açtı. Birincisi Sovyetlerin atom bombasına sahip olduğunu açıklaması, ikincisi İngiltere'nin ABD'yi dengelemek için Akdeniz NATO'su kurma çabasıydı. ABD açısından bunlardan ilki önem taşıyordu. Zira "baş düşman" sosyalizmi ve Sovyetlerin her yönden önünün kesilmesi gerekiyordu. Sovyetlerin artan gücünün (ki buna nükleerde eklenmişti) dengelenmesi acil ihtiyaçtı. Bunun 12 üyeli NATO ile gerçekleşmesi olası değildi. Kaldı ki Avrupa savaş yorgunu ve güçsüzdü. ABD'nin yardımıyla

Avrupa kanadı güçlendirilmesi söz konusuken Güney kanadı yetersiz kalıyordu. Ayrıca TC ve Yunanistan'ın sosyalizmden etkilenme olasılığı da mümkündü. Ve Sovyetlerin güneye inmesini engelleyecek iki stratejik noktayı oluşturuyorlardı. Balkanlardan inişe Yunanistan, Kafkaslardan inişe TC önemli bir tampon görevi görebilecek konuma sahiptiler. TC'nin o dönem 22 Tümenlik ordu gücü Sovyetleri dengelemek için kaçınılmaz bir yerel güç olarak da stratejik önemini artırıyor.

Buna ilaveten TC'nin NATO'ya dahil olma ısrarı vardı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde esas olarak Alman emperyalizminin himayesini kabul eden TC, Almanların yenilmesi ve Avrupalı emperyalistlerin zayıf düşmesi karşısında yükselen ABD

ve misyon bağlamında TC'nin bir bağlayıcılığı bulunmuyordu. Üye olana kadar ki geçen üç yıllık süreçte TC'nin ısrarlı başvurularına rağmen talebi reddedildi. ABD ordu komutanları TC'nin üye yapılmamasına dair raporlar dahi hazırlıyordu. ABD ve AB ilk yıllarda NATO'yu genişletme fikrinde değillerdi. Ki genişletme ilke olarak kuruluşundan 45 yıl sonra benimsendi. Nasıl ki NATO'nun kuruluşu konjonktürel süreçle ilintiliyse, genişlemede konjonktürel süreçle ilintiliydi.

Türkiye'de çeşitli milliyetten emekçi halkımız, devrimciler, komünistler nezdinde ilk akla gelen darbelerdir. 27 Mayıs'tan 12 Eylül'e yapılan Darbeler NATO karargahında hazırlanmıştır. Öyle ki 27 Mayıs Darbesi NATO'nun ilk örgütlediği darbe olarak bilinmektedir. NATO denildiğinde ilk akla gelen

hakimiyetine tabi olmak istiyordu. NATO üyeliğini uşaklığının göstergesi olarak önemsiyordu. Ortadoğu merkezli kurulan SEATO- ANZUS gibi örgütlenmeleri, ABD himayesinden uzaklaşma olarak görüyor, NATO'da ısrar ediyordu. NATO üyeliğinin Türkiye'de yaşayan halklar için yaratacağı tehlikeler, hatta ülkenin yarısının yok olma ihtimali dahi dikkate alınmıyordu. Türk hakim sınıfları çıkarını ABD emperyalizminin uşaklığında görüyor ve dış politikasını buna göre oluşturuyordu. TC'nin ısrarına rağmen NATO üyeliğinin reddedilmesi, TC'yi en ufak fırsatları dahi değerlendirmek için göze almaya yönlendiriyordu. Kore Savaşı bu anlamıyla TC için gökte ararken yerde bulduğu bir fırsattı.

ABD'nin Kore savaşındaki hedef ve amacı Çin Devrimi'ni boğmak, sosyalizmin yayılmasını engellemektir. Sovyetlerle yapılan anlaşmayla iki devlet kurulmasına rağmen, ABD Kore yarım adasının tamamını denetim altında tutmak istiyordu. Bunun da tek yolu savaş çıkarmaktı. Ve NATO devreye sokuldu.

TC, Kore'ye 5 bin kişilik kuvvet göndererek ABD'den sonra en fazla asker bulunduran ülke oldu. Kunuri bölgesinde ABD askerini köşeye sıkıştıran Çin Kızıl Ordusuna karşı ön cepheye sürülerek ABD askerinin kurtarılması sağlandı. Türk ordusu imha olmaktan son anda kurtuldu. Ateşkesten sonra 1960'a kadar Türk ordusu göreve devam ettirildi. Yılda 100 bin doları bulan tüm masraflarda TC tarafından karşılandı. Ezilen yoksul halkın cebinden çalınarak NATO'ya üyelik için harcandı. Tüm bunlar NATO'ya üye olmak ve uşaklıkta kendini kanıtlamak için büyük bir hevesle yerine getirildi. Bundan sonradır ki TC 1952'de NATO'ya üye yapıldı.

Rus sosyal emperyalizminin çöküşüne kadar ki dönemde TC'nin NATO'daki misyonu Kanat ülke olmaktı. Olası Sovyet saldırılarını ilk karşılayacak, saldırıyı belirlenen noktada durduracak bir tür piyondur. Yukarıda aktardığımız gibi NATO merkezinde hazırlanan tüm savaş senaryolarında savaşın esas yıkımı ve kıyımı "Kanat ülkelere" yüklendi. Sosyalizm tehdidinin ortadan kalkmasından sonra değişen dengeler üzerine TC'nin NATO'daki misyonu da değişti. NATO'nun belirlediği 16 çatışmalı bölgenin 13'ün Türkiye'ye yakın olması nedeniyle "Cephe ülkesi" olarak görülmeğe başlandı. "istikrarsız Bölge" tanımı kapsamında, ABD hegemonyasını tehdit eden unsur olarak gö-

rülen (bölge, ülke, devlet, halk hareketleri) olgulara karşı bir ileri karakol misyonuyla eş değer nitelikteydi, bu misyon. Çatışmalı bölge veya ülkelere yapılacak müdahalelerde merkez üssü olma durumu söz konusuydu. Nitekim 1950'den sonra Ortadoğu'ya yapılan tüm operasyonlarda Türkiye kullanılmıştır. Arap halkı başta olmak üzere kadim Ortadoğu halklarının başına yağdırılan bombaları atan uçaklar İncirlik üssünden kalkmıştır.

TC'nin NATO üyeliği ve konjonktürel sürece göre misyonunun değişmesi doğrudan, ABD'nin bölgesel ve uluslararası çıkarlarına göre şekillenmiştir. Bir NATO ülkesi olarak, NATO'nun, dolayısıyla ABD'nin dışına çıkması düşünülemez. Emperyalistler arası çelişkiden faydalanma amaçlı, sırtını Rusya'ya dayaması, S-400'leri alması, ABD ile sürekli sorun yaşaması NATO'nun bağlayıcılığı ve yaptırım gücünün azaldığı veya NATO'dan çıktığı anlamına gelmez. 1950'den beri askeri savunmadan eğitime, silah envanterinden-teçhizata, ideolojik, politik ve ekonomik konumlanışına kadar her alanda NATO'ya tabi olma ve ona göre şekillenme söz konusudur. AKP/Erdoğan'ın dönemsel politikasıyla bir çırpıda NATO'da çıkılması mümkün değildir. Nitekim Libya işgalinde "NATO'nun ne işi var orda" diyen Erdoğan anında çark etmiş, işgalin merkez üssünün İzmir olmasını da kabul etmiştir. Yine Londra Zirvesi öncesi NATO'ya bağlılık mesajları bir biri ardına dizilmiştir.

NATO'NUN BUGÜNKÜ MİSYONU VE GELECEĞİ

12 üye ile kurulan NATO bugün 26 üyeli, 3 kıta ve 60 ülkeyle bağlı bulunan devasa askeri emperyalist bir örgüttür. 70 yıllık tarihinde emperyalist çıkarlar doğrultusunda ülkelerin kademe hükmetmiş, dünya halklarını baskı ve zulüm altında tutmuştur. Emperyalizmin ABD öncülüğünde halklara karşı savaş aygıtı olarak kurulmuştur. Sovyetlerin, sosyalizm tehdidinin ortadan kalkması sonucu, emperyalistler arası çatışmanın ön plana çıkması ile birlikte misyonu da değişmiştir. Dün sosyalizme karşı konumlanırken bugün emperyalist rekabette dünya pazarına hakim olmaya dönük konumlanmaktadır. Yaşanan çelişki ve bunalımının maddi zemini budur. Emperyalistler halklara karşı savaşta artık tek merkezli bir orduya duyulan ihtiyaçtan çok kendi aralarındaki çatışmaya yoğunlaşmış durumda. Bugün bundan dolayı NATO tartışılmaktadır.

Sovyetler Birliğine karşı ideolojik, politik, ekonomik ve askeri olarak saldırı içerikli bir konumlanış, SSCB'deki geri dönüşle birlikte RSE'ye evrilmesi sonrası ikinci plana düştü ve Pazar savaşına dönüşerek içerik farklılaştı. Dolayısıyla NATO'nun misyonu da değişime uğradı.

2000'li yıllara dek ABD "rakipsiz" olarak hakimiyetini sürdürdü. Çin ve Rusya'nın hızlı ve istikrarlı gelişimiyle ABD için tehdit oluşturmaya başladı. Ve Çin daha 2000'lerde bir tehdit unsuru olarak CIA raporlarında yer alıyordu. Geline aşamada Çin ekonomik alanda, Rusya askeri alanda ABD hakimiyetinin karşısına çıkmış durumda. Rusya ve Çin'i kuşatma, gelişip güçlenmesi engelleme politikalarının her biri suya düştü. ABD açısından bunun bir diğer anlamı hegemonyasının zayıflamasıydı.

2008 krizi, kapitalizmin yapısal krizini açığa çıkardı. Bu kriz atlatılmadı. Bu durum emperyalistler arası çelişkileri derinleştirdi. Kriz yıllarında ABD ve AB karşısında Çin istikrarlı büyüme sağlayarak gücünü arttırdı. Ukrayna ve Suriye savaşındaki stratejik manevralarda Rusya nüfuzunu arttırdı. Bu genel panorama dahi emperyalistler arası güç dengesinin ABD aleyhine bozulduğunu göstermektedir.

Bu bozulmaya paralel ABD'nin korumacı politikalara dönmesi, kendi sistemi kurduğu kurumları sorgulaması, hatta NATO'dan çıkacağını dahi söylemesi bir dönemin sonuna işaret ediyor. ABD hegemonyası çökerken, dünya halklarının başına yeni bir haydut olacak Çin sosyal emperyalizmi güçleniyor.

Fakat henüz emperyalistler arası bir denge kurulmuş değil. Yakın gelecekte de kurulması söz konusu değil. ABD emperyalizmi zayıflamış olsa da ne Çin ne de diğer emperyalistler kendi sistemini kuracak güce sahip değiller.

Bu durum, 2. EPS sonrası ABD hakimiyetiyle kurulan sistemin daha çok sorgulatılmaktadır. Haliyle, ABD'nin hegemonyası için kurduğu kurumların işlevselliği ve geleceği de tartışmalı hale gelmiştir. Macron'un NATO için "beyin ölümü gerçekleşti" demeci bu zeminde anlam kazanmaktadır.

NATO dünya halkları için hala bir katil olmayı sürdürüyor. Fakat, ABD'nin Avrupa başta olmak üzere diğer emperyalistleri baskı altına alma aracı olarak kullanması artık sona erdi. NATO'nun, Rusya ve Çin'i engellemede-

ki başarısızlığı, Afganistan, Gürcistan ve Ukrayna savaşındaki yetersizliği, AB'nin kendi ordusunu kurma çabası gibi gelişmeler NATO'nun işlev ve geleceğini tartışılır hale getiren olgulardır.

ABD'nin "dünya lideri" olarak gerilemesi, NATO gibi kurumları eskisi gibi kendi çıkarı etrafında kullanma kabiliyetini de zayıflatıyor. 70. Yılında Londra Zirvesi birlikteliğin değil farklılıkların, anlaşmazlıkların tescillenmesi oldu.

Tüm bu gelişmeler NATO'yu tartışılır hale getirirse de, emperyalist bir kurum olarak tümünden tasfiye olacağı ya da edileceği anlamına gelmiyor. "Beyin ölümü" söylemi emperyalistler arası güç dengesindeki bozulmanın, NATO'daki hakimiyet savaşına yansımalarıdır. AB, ABD'nin NATO üzerinden kurduğu kendi üstündeki tahakkümden kurtulmak istiyor. Bunu NATO'dan ayrılıp Avrupa NATO'su kurarak yapacağı gibi NATO bünyesinde kalıp ABD hakimiyetini kırmak, ele geçirmek şeklinde de yapması olasıdır.

Önümüzdeki zamanlarda NATO, ABD ve AB'nin çekişmelere sahne olacaktır. Bu çekişme söz konusu emperyalist çıkarlar olduğunda, Libya işgalinde olduğu gibi, dünya halklarını katletmede ortaklaşılacaktır. NATO'nun varlığı devam ederken, bu devamlılıkta ABD'nin NATO'yu peşinden sürüklemesi eskisi gibi olmayacaktır.

NATO'nun geleceği emperyalistler arası çelişkiye paralel yaşanan veya yaşanacak olan saflaşmaya göre netleşecek bir durumdur. Bu devasa askeri örgütü dağıtmaktansa ona hakim olmak emperyalistler açısından daha önceliklidir. Zira NATO şu anki konjonktürde emperyalistler arası rekabette baskı ve tahakküm aracı olma işlevini hala korumaktadır. Mesele bunu kimin, kime karşı kullanacağına da düğümlenmektedir. Bu nedenle "Beyin ölümü" dense de ne ABD ne de AB bir çırpıda NATO'dan vazgeçmeyecektir.

NATO'daki çelişkilerin derinleşmesi ve emperyalistlerin birbirini yemesi ve de NATO'nun işlevsizleşmesi dünya halklarını mutlu eden, edecek olan bir gelişmedir. Emperyalistler ve onların halk kuruluşları kendi iç çelişkileriyle son bulmaz. Ancak ve ancak, onların sonunu getirecek olan dünya haklarının örgütlü mücadelesidir.

(BİTTİ)

ADIM ATIP BAŞARACAĞIZ, KAZANIMLARIMIZ

“Şimdi bir adım ileri çıkma zamanı! Şimdi komünist bir nitelik için devrimci eyleme yönelme zamanı! Şimdi uyuşukluğu, tembelliği bırakma; görev başına geçip önümüzdeki şanlı mücadele yıllarına hazırlanma zamanı!

“Gerçekte ve pratik materyalist için, yani komünist için sorun, mevcut dünyayı köklü bir biçimde dönüştürmek, var olan duruma pratik olarak saldırmak ve onu değiştirmektir.” (Karl Marks- F. Engels, Alman İdeolojisi, Sol yay. s.49)

2019 yılını geride bırakıp 2020 yılına adım attığımız bugünlerde yeni yılın nasıl geçeceğine dair kritik gelişmeler yaşandı. Emperyalistler arası pazar ve iktidar dalaşında ABD, 2 Ocak günü İran Devrim Muhafızları Kudüs Gücü Komutanı Kasım Süleymani'yi ve Ebu Mehdi el Mühendis'i nokta operasyonu ile öldürdü. Süleymani İran'ın, Mühendis ise Irak'ın kritik iki ismiydi. Bu Amerikan hamlesi taşıdığı mesajlar ve yaşanması muhtemel gelişmelerle de oldukça kritik önemdedir. ABD bu suikastle Ortadoğu'da yeni bir süreci başlatmamış olsa da başlamış olan süreci kızıştırmıştır.

2019 yılında Bağdadi'nin öldürülmesiyle verdiği mesajı bu suikastle güçlendiren Amerika İran'ın Lübnan'dan Yemen'e Irak'tan Afganistan'a uzanan etki zincirini geriletme, bu zinciri kırma konusundaki planlarının hala devrede olduğunu gösterdi. ABD'nin bu hamlesinin karşılığını İran'ın hamlesi belirleyecek ve karşı saldırının “beklenmedik” bir noktadan gelişme gerçekliği, çatışma sahasının genişliğini de belirleyecektir. Başta ABD olmak üzere emperyalist-kapitalist sistemin varlığını koruma, iflas eden politikalarının devamını savaş ve saldırı ile koruma ve geliştirme seçeneği güçlü bir şekilde önümüzdeki dönemde de yaşanacaktır.

Ülkemiz hakim sınıfları da 2019 yılından devreden ciddi krizlerle girdi 2020 yılına. Yılın ilk günlerinde Libya'ya asker gönderme tezkeresi Mec-

liste çoğunluk oylarıyla kabul edildi ve “Mehmetçik”e Libya yolu açıldı. Asgari ücret 2019 yılının sonunda emekçilere verilen “hediye” oldu. Krizin faturasını ödemekle yükümlendirilen işçi ve emekçiler bir kez daha açlıkla imtihanında. Yine ekonomik kriz gerekçesiyle üniversiteli gençlerin kesilen yemekleri ve bunun devamında işten atılan taşeron işçilerin 2020'nin ezilenler cephesinden nasıl geçeceğinin güçlü verilerini taşıyor. Kapıda bekleyen zamlar, arka arkaya iflaslarını ilan eden şirketler ve bunlara eklenen Kanal İstanbul tartışmaları. Halkın tepkisini halihazırda görmezden gelenler tüm itirazlara rağmen yaptırma kararlığı içinde olduklarını söylüyorlar. Ve 2020 yılının ilk gününde kaldırımında bir kişi donarak ölüyor...

2020'ye hızlı bir giriş yapan emperyalistler 2019 yılını kötü kapattıkları için bu denli hızlı davranmak zorunda kaldılar. Zira 2019 yılının son çeyreği dünyanın birçok noktasında direniş ve başkaldırı ateşiyle tutuştu. Ortadoğu'dan, Latin Amerika'ya, Asya ve Avrupa'ya uzanan başkaldırı dalgasında ezilenler tüm meşru direnme silahlarıyla, yoksulluğa, baskıya isyan ediyor. Bolivya'da dinamit, Hong Kong'da ok, molotof, ve her yanda kurulan barikatlarla isyanlar ivmeleniyor.

Dünya'nın önemli bir kısmını yanan yerine çeviren bu isyanların ortak noktası yoksulluk, açlık ve “hiç” yerine konulmaktır. Çıkışına neden olan ulaşım zammı, petrol zammı, eğitim zamları, vergi zamları, yolsuzluk, baskı politikalarına tepki olarak açığa çıkan öfke patlaması milyonları aynı meydanlarda buluşturmuştur. Bir kıvılcımın yettiği bu patlamalar bir birikimin ve en nihayetinde emperyalizmin çürüten, can çekişen gerçekliğinin bir sonucudur. Bardağı taşıran son damlanın farklılığını bir kenara bıraktığımızda bardağın dolu tarafında kokuşmuş sistemlere duyulan tepki vardır. Emperyalist-kapitalist sistemin krizden çıkış umuduyla uygulamaya soktuğu neoliberal politikaların iflasıdır ve geliştirilen “çözüm” yeni krizleri biriktirerek ilerlemiş ve geline aşamada iflasını ilan

etmiştir. İsyanların yaşandığı ülkelerde kıvılcımı ateşleyen farklı kesimler olsa da kısa zamanda tüm ezilenleri kapsayan bir niteliğe bürünmüştür.

Emperyalist- kapitalist sistemin krizi, kapsadığı alan bakımından hacmini genişleterek ilerleyen bir seyir izlemektedir. Ekonomik krize sosyal sefalet, politik kriz, ekolojik kriz, etik yozlaşma eşlik etmiştir. Açıkcası bir konsantre kriz durumu söz konusudur. Kapitalist sistemin her yandan patlaklar vermesi, bir patlağı dikmeye çalışırken hemen bir başka yerde yeni patlaklar oluşması bundan dolayıdır.

Kendiliğinden gelişen bu kitle hareketleri niteliğine uygun özellikler taşıyarak ilerlemiştir. Hedef ve talepleri, örgütlenme ve sürekliliği siyasal önderlikten yoksun bir biçimde gelişmiştir. Ancak bu gerçek; “Kendiliğinden olan çıkışlar devrimin gelişmesinde kaçınılmaz durumlardır. Onlar olmadan hiçbir devrim olmamıştır ve hiçbir devrim olamaz.” (“Lenin”, Marks-Engels-Lenin, İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Sol yay., s. 309)

Bu başkaldırı dalgası devrim sonucunu doğurmaz ancak devrimi mayalar. Taleplerin kabul edilip edilmemesi

Halk kitlelerinin ruhi durumunu açığa vuran bu hareketler sistemin, kitleler tarafından doğrudan veya dolaylı olarak sorgulandığı ve yine sistemin bir meşruiyet sorunu yaşadığını gösteriyor. Egemenler buna karşı ne mi yapıyor?! Emperyalizm ve uşaklarının bu konuda da yol ve yöntemleri, çözüm araçları sınırlanmıştır, baskı ve şiddeti tırmandırmaya, milliyetçi, şoven ve dini söylemlere yüklenmeye devam etmektedirler. Geline aşamada bu yöntemler de halkın gidişata rıza göstermesine yetmemiştir.

güçler dengesi ile bağlantılıdır ancak bu isyanların kazanımını değerlendirmede bir kriter olamaz. Bu isyanların esas kazanımı politik ve ideolojik kazanımlarıyla değerlendirilmelidir. Sistemin sömürü ve baskı sembollerini tutuşturan kitleler öfkeleriyle kokuşmuş düzeni yakmaya kalkışmıştır.

YANGININ ORTA YERİ; TÜRKİYE

Neoliberalizm, emperyalistler krizi atlatsın, krizsiz bir sermaye düzeni oluşsun diye geliştirilmiş politikalar setidir. İşte bugün bu politikalar tı-

BAŞARIP KAZANACAĞIZ, LA BÜYÜYECEĞİZ!

kanmış, bir çözüm enstürmanı olarak iflas etmiş ve ama geriye “çığırından çıkmış bir dünya” kalmıştır. Elbette ki ülkemiz hakim sınıfları açısından durum daha bir trajiktir. Türk hakim sınıfları ve onların faşist devleti bir yangının orta yerindedir ve yanıp kül olmamak için tüm gücüyle saldırıyor. Saldırı ve işgallere girişiyor ve her girdiği saldırıdan mağlubiyetle çıkıyor. Emperyalist efendilerinin çizdiği sınırlar içinde gerçekleştirmeye çalıştığı devriyelerden fenerleri söndürerek dönmenin dışında hiç bir şey yapamıyor. Kendisine çizilen sınırı

döndürülmeye çalışılan bir değirmen gibi. Ancak değirmenin çarklarını döndürmek hiç de kolay olmuyor. Ekonomik krizi yok sayan açıklamalar ve istatistik verilere boğularak anlatılan büyüme rakamlarının halkın yaşamındaki karşılığı, birikmiş maaşların alınamaması, işsizlik korkusudur. Yoksul ve emekçi halk borçla yaşamını idame ettirmeye çalışırken, biriken borçların ödenememesinin yarattığı bunalım ve buhranla boğulmaktadır.

Hazırlanan 2020 bütçesi “büyüme” amacıyla halkın sırtına borçların bindirilmesi planlamasıyla yüklüdür.

kin sırtına zam küfesiyle binmek anlamına geliyor ve önümüzdeki yıl da olacak olan budur.

Halkın yoksullaşmasına paralel AKP'ye olan desteğin azalması, ciddi bir tepkinin birikmesi ve yanı başındaki ülkelerde yaşanan halk isyanları sistemin mevcut krizini daha fazla derinleştirmiş ve korkularını büyütüştür. Suriye'de Kürt ulusunun kazanımlarına dönük saldırı ve işgal bu çemberi dağıtma, sisteme olan güveni yeniden toplama, yoksulluğu saldırı ile unutturma hesaplarıyla gündeme gelmiş ve emperyalist efendilerinin izin verdiği ölçüde de gerçekleştirilmiştir.

Bu işgal ve saldırı bir öncekilerden farklı olarak S. Kürdistanı'nın bütün kazanımlarını yok etmeye, Baba Esad'ın yaptığı “Arap Kemeri”ne benzer bir cihadist kemer oluşturma ve böylece demografik yapıyı değiştirmeye odaklıdır. Yalnız bunlar değil, esasında faşist TC, S. Kürdistanı'nda demokratik bir Kürt Ulusal Hareketi'nin güçlenmesine, hatta varlığına tahammül edemiyor. Başta ABD olmak üzere diğer emperyalistler de aynı anlayışa sahip olduğu için koşullar olgunlaştığında Rojava'ya, Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı en kapsamlı, en kan dökücü saldırıların kapısı TC'ye çabucak aralanmaktadır.

Kürt Ulusal Hareketi Türkiye, Irak, Suriye olmak üzere üç parçada da faşist TC devletinin işgal ve saldırıları altındadır. T. Kürdistanı başta olmak üzere bütün ülkede 2014 yılı Ekim ayıyla birlikte devreye konulan “diz çöktürme” politikası o günden bugüne daha sistematize olarak devam ediyor. Bu politika; Sur, Nusaybin ve diğer kimi yerlerde baştan sona bombardıman, yangın ve yıkım; Cizre'de kuşatılan bodrumlar, Taybet Ana ve buzdolaplarına konulan ölümler; ya da tutuklanan vekiller, parti yöneticisi ve faaliyetçiler, veya kayımlar anlamına geliyor. Bu faşist saldırı ve işgale karşı sokakta çıkartılmak istenen seslerin

tümü saldırı, gözaltı ve tutuklamayla bastırılmaya çalışılıyor. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlere reva görülen bu saldırılar karşısında HDP'nin şimdiki tutumu direniyormuş gibi yapmak ve daha vahimi “kazandığımız mevzileri terketmeyeceğiz” politikasını benimsemiş olarak kitlelerin enerjisini sandık yoluyla soğurmaya yönelmektedir. Kürt halkının “sine-i millet” talebine verilen erken seçim cevabı ise durumdan hiç bir şey anlamadıklarını göstermektedir.

Sistem yaşadığı yönetme krizini bir yandan fiili saldırılarla kontrol altına almaya çalışırken ve bunu belli oranda da başarırken diğer yandan da kitlelere şovenizm ve milliyetçilik söylemleriyle ulaşıyor. Kitleler şovenizm zehriyle açlığını ve yoksulluğunu bastırıyor. “Vatan-millet-sakarya” denklemi sofralarından aç kalkan emekçilerin temel yaşam gıdası haline getirilmiştir. “Kardeşlik” diye tariflenen aldatmaca T. Kürdistanı'nda en azgın biçimde saldırılarla somutlanmıştır. Devletin Rojava'ya dönük saldırıları bu dönem içinde devam edecek ve Kürt ulusunun kazanımları hedef olmaya devam edecektir. Çünkü TC'nin ayakta kalabilmesi için bu saldırı ve işgale ihtiyacı var. Bu bağlamda içerde de şovenizmi körükleme ve saldırıları tırmandırmaya ara vermeksizin sürdürülmekte...

SOKAKLARI TUTUŞTURMAYA HAZIRLANALIM!

“Bir savaşıma ancak beklentilerin leh-te olması koşuluyla girilmesi söz konusu olsaydı, dünya tarihini yapmak gerçekten kolay olurdu.” (Marks-Engels)

Dünyada ve ülkemizde yaşanan bu gelişmeler 2020 yılının egemenler ve ezilenler açısından nasıl geçeceğinin güçlü ipuçlarını ele vermektedir. Şu bir gerçek; Emperyalist-kapitalizm hiç olmadığı kadar can çekişmekte, çürümektedir. Diğer bir anlamda Baş-

aşmaya kalktığı noktada efendilerinin duruma “ayar” verme hamleleri geliyor ve tüm efelenme halleri, halkın gözünü boyama çabasının ötesine geçmiyor.

İşsizlik, yoksulluk ve borç batağındaki halkın siyanürle intiharı, açlık feryadı, gençliğin geleceksizlik korkusu, arka arkaya iflas veren marka ve şirketler, doğanın dizginsiz talanı, tarımın tasfiyesi, kadın cinayetleri, çocuk istismarı...

Halihazırda ekonomik tablo, borçla

Ülke ekonomisi borçlanma yoluyla döndürülüyor ve bu borçların kapatılması amacıyla yapılan zamlar ve vergilendirme oranları gelinen aşamada yetmiyor. 2020'ye dair yapılan planlamada vergilerin daha da ağırlaştırılması yani daha fazla zam öngörülüyor. “Yapılandırma” diye ifade edilen ekonomik düzenlemelerin tümü hal-

KOLEKTİF DOĞRULTU

kan Mao'nun sözleriyle ifade edersek yeryüzünde kaos hakim, durum mükemmel! Bu olabildiğince mükemmel duruma rağmen, Hindistan ve Filipinler'i saymazsak komünistlerin iktidara aktığı coğrafyalar yok gibidir. Eğer komünist partilerin önderliğinde değilse, bir hareket ne kadar güçlü olursa olsun proletaryanın çıkarları yönünde savaşı sonuçlandıramaz. Enternasyonal proletaryanın bütün ülkelerde sınıf bilicli proleterlere-komünistlere güçlü bir komünist parti inşa etme görevini yüklemiş olması tam da bundandır. Bizler güçlü bir KP derken her şeyden evvel nitelik olarak güçlü yani ideolojik olarak güçlü bir KP'yi anlarız. Proletarya Partisi, MLM'yle bilimsel sosyalist ideolojinin bugün en gelişmiş en ileri düzeyini sahiplenmiş ve savunmaktadır. Bu gerçek güçlü bir KP olmanın esasına, olmazsa olmazına sahip diye diğer her şeyin ardı sıra geldiği anlamına gelmiyor. İdeolojimiz, onun yol göstericiliğinde biçimlenen teori ve politikalarımız kavrandığı, uygulandığı ve geliştirildiği kadar güçlü oluruz. Güçlü bir devrimcilik en yalın ifadeyle uğruna savaştığımız ölüm dahil her türlü bedeli göze aldığımız davayı kavramaktan geçer. Bu kavrayış "niçin savaşıyoruz"la sınırlı değildir, olamaz da "Niçin savaşıyoruz"un yanına "nasıl" ve "neden" sorularını da eklemeli ve cevaplamalıyız.

Ağır bir süreci geride bırakarak bugüne geldik. Safalarımızda bulunan kadro militanlarımız, Proletarya Partisi'ne gönül vermiş emektarların Proletarya Partisini tasfiye saldırısına karşı yanında durarak, onu gözbebeği gibi koruyarak olağanüstü bir görevin üstesinden gelmişlerdir. Fakat gerçekliğimize iltimaslı, "hoşgörülü" değil de objektif yaklaştığımızda yapmak zorunda olacağımız, yapmamız gerekenlerin yaptıklarımızın çok ilerisinde olduğu görülecektir. Komprador patron ağalara, onların faşist devletine yönelik güçlü vuruşlar, güçlü yürüyüşler yapmamız bizi içine alan, ayağımıza pranga olan zaaflarımız, alışkanlık ve yaşam biçimlerimiz nedeniyle istenilen düzeyde olmamaktadır. Emperyalizm en yoz, en geri kültürü temsil eder, girdiği her yere bu kültürü taşır ve bu kültürle he-

gamonyasını pekiştirir. Bizimki gibi yarı-sömürge yarı feodal ülkeler emperyalizm tarafından kültürel kimliklesizleştirme siyasetiyle de kuşatılır. Sınıflı toplumda yaşıyor olmamız ve emperyalizmin kültürel hegemonyası her bir yoldaşa ve bir bütün olarak Proletarya Partisi gerçekliğimizde sınıf mücadelesinin, onun biçimi olan ideolojik cepheye nasıl bir şiddetle yaşandığını gösterir. Durmaksızın sürüp giden ve en acımasız biçimde hayat bulan bu savaşımın yeterince bilincinde miyiz? Cümleyi şöyle de kurabiliriz; kendimizde ve içinde bulunduğumuz yapımızda süreklileşmiş biçimde seyreden iki çizgi mücadelesine doğru ve tavizsiz biçimde müdahale ediyor muyuz? Sınıf mücadelesi içerisinde etkin ve güçlü bir konumlanış içerisinde olmamız "geçmişin

ölü yükünü", bizi düzene bağlayan -ki bunlar burjuva-feodal alışkanlık, yaşam biçimi, düşünüş tarzı vb.- tüm bağlara sistematik ve ısrarlı bir savaşla mümkündür.

Proletarya Partisi; Türk hakim sınıflarının içinde buldukları ekonomik ve siyasi durumu, sınıfların karşılıklı ilişkisini tahlil ederek

a) Türk hakim sınıflarının komprador karakteri nedeniyle emperyalist sermayenin krizinden, buna bağlı olarak sermaye hareketlerinden en derin biçimde etkilendiği ve bunun da bir yansıması olarak ekonomik büyümeye dair göstergelerin olumsuz olduğunu ve gerileme sürecinin devam edeceğini;

b) iflasların süreceğini ve KOBİ türü

işletmelerin iflaslara çok daha yakın ve yatkın olduğunu;

c) ithalata ve inşaatla dayalı büyümenin imkanını tükettiğini

d) Ekonomik krizin yükünün her zamanki gibi emekçilerin omuzlarına yıkılacağı; zam ve işsizliğin çok daha büyüyeceğini

Dışarda ise I. Kürdistanı'nda ve özellikle Rojava'da işgal ve saldırıların süreceği, ABD emperyalizminin bölge politikalarına bağlı çizginin çok daha öne çıkacağı; özellikle İran'a yönelik kuşatma, izole etme saldırısında aktifleşeceği tespitini yapmıştır. Bu politika ve pratikler gerek T. Kürdistanı'nda ve gerekse genel olarak emekçi halk üzerinde faşist baskı ve saldırıların yoğunlaşmasını getirecektir. Fakat bir

ülkemizde ve dünyada yaşanan siyasal gelişmeleride içine alarak büyütülmelidir. Ülkemizde işçi sınıfının geliştirdiği lokal direnişlerden, öğrenci gençliğin akademik-demokratik talepli mücadelesine, ezilen ve sömürülen tüm kesimlerin hak alma mücadelesinin destekçileri değil sahiplenicileri olma bilinciyle süreci örgütlemeliyiz.

2020 yılının Ocak ayında başlayacak ve Mayıs ayında sonlanacak kampanya çalışmamızın takvimsel günlerle çakışan durakları vardır. Ocak ayı Parti ve Devrim Şehitlerini Anma, Mart ayı gündemleri, Proletarya Partisi'nin kuruluşu ve 18 Mayıs İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinliklerinin tümü yoğunlaştırılmış politik faaliyetler olarak ele alınmalı ve bu bilinçle bu günlere yaklaşılmalıdır. Bu takvimsel günler, tüm örgütlülüklerimizin ve emek veren taraftarlarımızın yoğun katılımıyla güçlenecek ve amacına uygun hale gelecektir. Bu dönemle sınırlı kalmayacak şekilde çalışmalar planlanarak örgütlenecektir. Bunun için eldeki tüm materyal ve araçlar en aktif biçimde kullanılmalıdır.

Yoğunlaştırmayı hedeflediğimiz faaliyet dönemi boyunca tüm A/P araçlarının yaygın kullanımı hedeflenmeli, bu konuda olanakların yaratılması, geliştirilmesi tüm örgütlülüğümüzün görevleri arasında olmalıdır. Yürütülecek A/P faaliyetinin kapsamı dönem içinde olan

takvimsel günler ve gündemlerle sınırlı kalmayarak çalışmamızın politik gündemleri ile genişletilerek sürdürülmelidir. Kürt ulusal sorunu, faşist devletin kazanılmış haklara saldırısı, ekonomik kriz ve bunun yarattığı sonuçlar, kadın cinayetleri, geleceksizliğe mahkum edilmiş gençlik, arttırılan şovenizm ve milliyetçilik gibi arttırılacak gündemlerin tümü A/P faaliyetimizin politik zemini olmalıdır.

Şimdi bir adım ileri çıkma zamanı! Şimdi komünist bir nitelik için devrimci eyleme yönelme zamanı! Şimdi uyusukluğu, tembelliği bırakma; görev başına geçip önümüzdeki şanlı mücadele yıllarına hazırlanma zamanı! Şimdi adım atıp başarmaya, başarıyla kazanmaya, kazanımlarla büyümeye kilitlenmenin zamanı!

de çelişkinin diğer yönü olan sınıfsal, ulusal cinsel ve inançsal olarak ezilenler cephesi var! Bu cephe yalnız öfke biriktirmekle kalmıyor, bu öfkesini zamanlı zamansız şu ya da bu vesileyle dışa da vuruyor.

Özetlemeye çalıştığımız bu objektif durum örgütsel gerçekliğimizle birlikte ele alınarak bir politik yönelim belirlenmiştir. **Bu yönelim, emperyalizmin can cekişen sistemlerini ayakta tutmak için geliştirdiği saldırganlığa, Rojava'da faşist işgal ve saldırıya; çeşitli milliyetlerden emekçi Türkiye halkının sürüklendiği sefalete; Kürt ulusu üzerindeki milli baskıya; cins kırımına; Alevi halkımıza yönelik inançsal baskıya karşı mücadeleyi yükselt olarak ifade edilmiştir.** Yürütülecek siyasal faaliyetin genel çerçevesini ifade eden bu başlıklar,

AKP'li Yıllarda Gençliğin Durumuna Kısa Bir Bakış

2002 yılından beri devletin dümeninde oturan AKP, halka yönelik saldırılarına her gün bir yenisini ekliyor. AKP'nin 17 yıllık tarihi, sömürünün arttırılması, faşist baskıların yoğunlaşmasından ibarettir. Emperyalistler ve komprador burjuvazi bu "partiyi" neoliberalizm çerçevesinde halka yönelen yeni saldırı dalgasının ihtiyacı gereği iktidara taşımıştır. Bu misyonu "hakıyla!" yerine getirdiği içindir ki bunca zaman iktidarda tuttular. Faşist devletin AKP kumandasında yürütmüş olduğu topyekün saldırılar, ezilenlerin sorunlarını derinleştirmiştir.

Bu 17 yılın sonunda işçiler-köylüler-emekçiler daha da yoksullaşmıştır. Kürt ulusunun hakları ve kazanımları budanmış, üzerindeki ulusal baskı daha da artmıştır. Cinsel sömürü ve baskı tavan yapmış, kadın katliamları olağanlaştırılmaya çalışılmıştır. Ezilenlerin önemli bir bölümünü teşkil eden halk gençliği açısından tablo farklı değildir. Bu dönemin gençliği açısından bilanço işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik, örgütsüzlük, baskılar, yozlaşma ve yabancılaşmadır. Bu anlamıyla gençliğin içerisinde bulunduğu duruma göz atmak isabetli olacaktır.

Türkiye'de gençlik açısından en sorunlu alanların başında eğitim sistemi geliyor. AKP'li yıllarda eğitimde yaşanan sorunlar iyice içinden çıkılmaz bir hal almıştır. Hemen her eğitim bakanı ile birlikte eğitim sistemi değiştirildi. Eğitim sistemi yapboz tahtasına dönüştü. Kuşkusuz ki egemenlerin çıkarları hangi değişimi gerektirdiyse o yönde "değişim" yapıldı. Gençler hemen her yıl değiştirilen sisteme adapte olmak zorunda bırakıldı. Lakin bu sorun, diğer sorunlar yanında devde kulak kalmaktadır. Zira eğitim alanında gençlik açısından en büyük sorun paralı eğitimidir. AKP döneminde de eğitim tamamıyla ticarileştirildi ve kapitalizmin azami kar alanına dönüştürüldü. Bir diğer ifadeyle paran kadar eğitim dönemine geçildi. Halile yoksul halkın eğitime ulaşması zorlaştırıldı. Emekçi halkın çocuklarını okutabilmesi neredeyse imkansız hale getirildi. Gençler okuyabilmek için daha lise yıllarında çalışmaya ve borçlanmaya mecbur bırakıldı. Ancak tüm fedakarlıklar gençlerin kendilerine gelecek inşa etmesine yetmiyor. Kaldı ki yoksul gençlerin ne yaparsa yapsın nitelikli eğitime ulaşma imkanı sınırlanmıştır. Komprador kapitalizm, eğitim sistemini kendisine ucuz iş gücü ve kalifiye eleman yetiştirme üzerine kurmuştur. Gençler de bu ihtiyacı karşılamak üzerine bizzat devlet eliyle meslek liselerine zorunlu

yönlendirilmektedir. Bu cendereyi kırarak üniversitelere devam eden gençleri de bekleyen son olarak farklı değildir. Zira kazanılması için büyük paralar dökülmesi gereken 3-5 okul dışında hiçbir üniversite mezununun iş bulma garantisi yoktur. Büyük oranda tabeladan ibaret olan, AKP'nin öve öve bitiremediği üniversiteler, diplomalı işsiz üretmekten başka bir işe yaramıyor. Bu okullardan mezun olan gençler de büyük oranda iş bulmuyor. Bugün genç işsiz oranını, resmi rakamlar bile yüzde 27 olarak göstererek gerçeği saklayamıyor. Bu işsiz gençlerin büyük kısmı da üniversite mezunudur. Yıllarca okuyup bir meslek edinip kendi mesleğinde iş bulanlara nazaran kendi mesleğinin dışında çalışan gençlerin durumu da ayrı

bir sorun teşkil etmektedir. Eğitimin, yıllarca okumanın bu sistemde bir kurtuluş yolu olmadığı bugün alenen görülmektedir. Okuyan, üniversite bitiren gençlerin ezici kısmı geleceksizlik sarmalından kendini kurtaramıyor. Okuyan da, okumayan da "işçileşmek"ten öteye gidemiyor. Nitekim birçok genç bu durumu gördüğü için okulunu yarıda bırakıyor. Okuyup diplomalı işsiz olmak için masraf etmektense, işçi olarak en azından bir meslek kazanmayı yeğliyor. Düzenin gençlere vaat ettiği yaşam budur!

Kissadan hisse olarak uzun çalışma saatleri, ücretlerin azaltılması, hak gaspı, artı-değer sömürüsü ve sefalet... AKP döneminde harfiyen uygulanan neoliberal sömürü politikalarıyla da bu iyice pekişmiştir. Bu süreçte esnek ve taşeron çalıştırma modeliyle artı-değer sömürüsü arttırılmıştır, işçiler her türlü hak ve güvenceden yoksun hale getirilmiştir. Sermaye azami kar sağlarken, ezilen-emekçi kesimler yoksullaşmıştır. Bu sömürü çarkının altında ezilenlerin önemli kısmını

gençler oluşturmaktadır. 17 yıllık dönemde, AKP genç işçilere vaat ettiği gelecek, artı-değer sömürüsüne bağlı olarak geleceksizliktir. Elbette 17 yılda büyüyen yalnızca geleceksizlik sorunu değildir. Gençliğin bir diğer daimi sorunu faşist baskılar ve hak gasplarıdır. AKP döneminde bu sorun da daha bir boyutlanmıştır. 2016'dan itibaren gençlik üzerindeki baskılar her alanda arttırılmıştır. Zira AKP her zaman gençliğin dinamizminden, değiştirici gücünden çekinmiş ve korkmuştur. Gençliği hareketsiz kılmanın yolu her türlü demokratik hakkın gasp edilmesinde bulunmuştur. Özellikle devrimci, demokratik gençlik örgütleri faşizmin saldırılarının ilk hedefi olmuştur. Yasaklar (gösteri, yürüyüşü vs.) gözaltılar, tutuklamalar gibi

miyor. Misal, gençliğin akademisyenlerin hiçbir rektör adayının (seçilmesine rağmen) ataması yapılmamıştır. Onun yerine "Başkanın!" uygun görüldüğü faktörler (kimisinin atandığı bölümle ilgisi dahi olmamasına rağmen) atanmıştır. Göstermelik olarak yapılan rektörlük seçimleri dahi kaldırıldı. KHK'larla üniversiteler devrimci-demokrat akademisyenlerden "arındırıldı." 12 Eylül'de dahi yapılamayan kıyım AKP döneminde yapıldı.

AKP gençliği kontrol altında tutma noktasında kaba baskıyla yetinmiyor. Gençliğin yozlaştırılması, burjuva ideolojiyle bilincinin bulandırılması, baskılardan daha kullanışlı bir araçtır. Ve esas olarak AKP bu aracı etkin olarak kullanmıştır. Bu kapsamda gençler arasında uyuşturucu kullanımı, çeteleşme her geçen yıl giderek artmıştır. Özellikle, devrimcilerin yoğun olduğu semt ve mahallelerde yozlaştırmanın önü açılmaktadır. Sormayan, sorgulamayan, sanal dünyaya hapsedilmiş, tüketim çılgını gençler yaratılmak istenmektedir. Biyolojik olarak genç fakat ruhen ve düşünsel olarak çökmüş bir gençlik istenmektedir.

Son tahlilde bugün gençlik düne göre daha derin sorunlarla yüz yüzedir. Burada dikkat edilmesi gereken hususlardan biri bu sorunların AKP ile başlamayıp yeni boyut kazanmasıdır. Gençliğin, sorunlar karşısındaki öfkelerini AKP ile sınırlamak düzen içi bir yaklaşım olur. Vurgulanması gereken bir diğer nokta da AKP karşıtlığı üzerinden yapılan Kemalizm propagandasıyla gençliğin Kemalist ideolojiyle zehirlenmesidir. 19 Mayıs'ın 100. yıl vesilesiyle hemen her "tarihi gün(!)" resmi ideolojinin yeniden üretimi için kullanılıyor. Bu düzenin yarattığı sorunlara karşı öfkeleri biriken gençlik Kemalizm zehiriyle düzene tabi kılınıyor. Kemalizm, gençliğin düşmanıdır. Bu, genç zihinlerin ırkçı-şoven resmi ideolojiyle dumura uğratılmasıdır.

Gençlik sorunlarını çözmek için düzen içine değil, çemberin dışına çıkmak zorundadır. Sistemin yarattığı sorunlar, sistem içinde çözülmeyecektir. Gençliğin getirdiği, değiştirici, dönüştürücü kudretin yönelmesi gereken yer sadece AKP değildir, AKP'nin temsili olduğu egemen sınıfların iktidarındır. Gençlik var olana itiraz ediyorsa, isyan ediyorsa gençliktir. En acil görevler arasında, gençliğin üzerindeki ölü toprağı kaldırmak ve devrimci gençlik hareketini iktidar perspektifiyle örgütlemek ve yaratmak olmalıdır.

araçlar bu amaç doğrultusunda kullanılmıştır. Bugün de AKP, yoğun bir şekilde gençliğe yönelmekte, hareketsiz hale getirmeye çalışmaktadır. Hakim sınıflar tarafından toplumu sindirmenin bir yöntemi de en dinamik, canlı ve atılgan kesim olan gençliği sindirmek olduğu bilinmektedir. Nasıl ki 12 Mart ve 12 Eylül AFC'lerinde ilk olarak gençliğe yönelmiş ise bugün de aynı biçimde gençlik hedef alınmaktadır.

AKP iktidara gelmeden önce sözde YÖK karşıtlığı yapmaktaydı. Bugün ise 12 Eylül AFC'sinin en büyük silahlarından olan YÖK'ü, gençliği esir almak adına en pervasız biçimde kullanan yine AKP olmuştur. Gençliğin mücadele ile kazandığı akademik demokratik hakları bu dönemde tasfiye etmiştir. Gençliğin taleplerinin başında gelen üniversitelerin idari-bilimsel özerklik talebinin karşılanması söz konusu bile olmamıştır. Aksine başkanlık sistemi ile birlikte üniversitelerin yönetimi daha da merkezileştirildi. Gençliğin hiçbir talebi dikkate alın-

Büyük Davalar, Donanımlı ve Üst Düzey Bir Kavrayışı Gerektirir!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Dünyayı sadece yorumlayan filozofların aksine Marks aslolanın onu değiştirmek olduğunu söylerken dikkat çektiği değişim, tam da dünyanın temellerinden sarsılmasıydı. Değiştireceğimiz dünya; zulmün saltanatını sürenlerin egemen olduğu; insanların kölece yaşamak zorunda bırakıldığı, üretim araçlarını ellerinde bulunduranların üretkenleri alabildiğine sömürdüğü, açlığın, yoksulluğun, baskının, vahşetin kader diye dayatıldığı, insanlık onurunun ayaklar altına alındığı bir dünya.

Her şey karşıtıyla birlikte vardır ve bir sorunun çözümü yine kendi içindedir. Tarih boyunca zulmedenlerin karşısında hep direnenler olmuştur. Ezenle ezilenin kavgası, sınıfların ortaya çıkışından bugüne kadar sürmüştür. Bu yüzden “tarih, sınıf mücadeleleri tarihidir” ve bu yüzden “devrim bir ziyafet değil, bir ayaklanma, bir sınıfın bir başka sınıfı devirdiği şiddet hareketidir.”

Bu hareketi gerçekleştirmek büyük bir devrimci iddia gerektirir. Kendini devrime adamayanlar devrimi gerçekleştiremez. Kendini adamak ise en başta vazgeçmeyi bilmek demektir. Bireysel olan her şeyden vazgeçmek, biz olmak demektir. Bu mücadelede ancak biz olabilenler zaferi kazanabilir. Ancak önüne çıkan engelleri devrim iddiasını kaybetmeden yürüyüşünü sürdürenler kazanabilir.

Hasan Hüseyin’in “yolcu” şiiri tam da bu engelleri tarif etmiştir. Önüne çıkan engelleri aşip denize varmayı başaran nehirler gibidir devrim yapmak. Uzun, zahmetli, engebeli, zor bir yoldur. Bu yolun tamamını görmek, yolun sonundaki denizi görmek, yola uzun bakmayı bilmekten geçer. Ancak yola uzun bakmayı bilmeyenler, yarı yolda tökezleyip düşer. Sağa, sola sapan ara yollara girerek yollarını kaybeder. Kazanacaklarını değil geride bıraktıklarını düşünüp, yüzünü ileriye değil geriye döner. Neden bu yola girdiğini sorgulamaya baş-

lar... Devrim mücadelesi de böyledir. Amacın büyüklüğü anlaşılmazsa bir süre sonra devrimci iddia zayıflama-ya başlar.

Devrim yapmak iddia ve bu iddiayı gerçekleştirecek irade yani yapabilmek kudreti gerektirir. Bu sınırsız davaya kendini adamak, her şeyden önce kendini devrimin öznesi olarak görmekle mümkündür. Özne olamayanlar, yaptıkları işin sorumluluğunu üstlenemezler. Kendilerine değil başkalarına daha çok güvenirlir. Var olanla yetinirler ve daha ileriye gitmekten korkarlar. Bir süre sonra ise ne için mücadele ettiklerini dahi unutarak kendi dar dünyalarında sıkışıp kalırlar. Devrimci saflarda çoğunlukla yer alan küçük-burjuvazi tam da bu haldedir. Geldiği toplumun özelliklerini Komünist Parti içinde de yaşatmaya çalışır. Düşman saldırılarının yoğunlaşmasıyla kapıldığı karamsarlık, sorgulamalarını politikanın yanlış olduğu sonucuna götürür. Zaman zaman yenilik adına farklı arayışlar içine girerek ideolojik olarak hem kendi içinde hem de bulunduğu örgütte burjuvaziyi güçlendirir.

Küçük-burjuvazi ile proleter devrimcilik arasındaki fark da burada açığa çıkar. Küçük-burjuvazi acelecidir, karamsardır. Proleter devrimci, devrimin uzun soluklu bir mücadele olduğunu bildiğinden sabır ve azimle yürütür mücadeleyi. En büyük öğretmen olan ve devrimi gerçekleştirecek olan kitlelerin bu devrime katılması için onlara öncülük eder, yol gösterir. İşler ters gittiğinde politikanın doğruluğunu, yanlışlığını sorgulamadan önce o politikayı nasıl hayata geçireceğinin yollarını arar.

Küçük-burjuvazi, kitlelerden kopuktur. Onlara üstten yaklaşır. Onların öncüsü olmayı, onlar adına devrim yapmak olarak kavradığı için en ufak bir sorunda halka güvensizleşir. Kendini her şeyin üstünde tutar.

Proleter devrimci, düzenli ve sistematik olarak kendi pratiğini incele-

yerek pratikte ortaya çıkan burjuva çizgiyi ve proleter çizgiyi tespit etmek zorundadır. Mücadelenin her anı bu iki çizginin çekişmesine dayanır. Proleter hattı egemen kılmak ise sürekli bir şekilde doğruyu ve haklıyı arayan incelemeyi, yoğunlaşmayı odaklanmayı ve bu iki çizgi arasındaki mücadelenin keskinleştirilmesini gerektirir. Çelikleşme ve proleter devrimci hat ancak bu şekilde inşa edilebilir. Lenin yoldaşın dediği gibi; “işçi sınıfı düşmanlarının sevinmesine yol açacak bir yığın ‘sürpriz’ ve ‘rastlantı’ tarafından gafil avlanmak istemiyorsak, daha ortaya çıkarılmamış olan, ama kuşkusuz var olan zaaf ve hatalarımızı en hızlı bir biçimde ortaya çıkarmamız gerekiyor. Burada tereddüt etmek, düşmanlarımızın işini kolaylaştırmak, zaaflarımızı ve hatalarımızı iki katına çıkarmak demektir. Ama tüm bunları yapmak, özeleştiriyi geliştirmeden, özeleştiriyi derinleştirmeden, milyonlarca işçi ve köylü kitlelerini zaaflarımızı ve hatalarımızı ortaya çıkarmaya ve yok etmeye çekmeden mümkün değildir.”

Türkiye devrim tarihinde devrimci iddianın zayıflaması, bir anlamda da kitlelere yabancılaşılması, kitlelerden kopulduğu yerde başlamıştır. Düşman saldırıları tam da böylesi zamanlarda daha fazla sonuç almıştır. Parti tarihimiz bunun sayısız ders ve deneyimleriyle doludur. Parti içinde de her türlü burjuva anlayışın; tasfiyeciliğin, sağcılığın, uzlaşmacılığın güçlendiği dönemler, düşman saldırılarının gerek ideolojik, gerekse de askeri olarak arttığı dönemlere denk gelmektedir. Son süreç tam da böylesi bir süreçtir. “Çözüm süreci” adı altında devrimci mücadelenin tasfiye edilmeye çalışıldığı bu süreç, bütün devrimci ve yurtsever örgütlerde olduğu gibi partimizde de “yenilik” adına sağcılığın, reformizmin, tasfiyeciliğin kendini örgütlediği, sistemden umudunu kesen kitleleri tekrar sistem içine çekme çabalarının olduğu, devrimci iddianın zayıfladığı, silahların gömülerek devrime veda edildiği, “silahlı mücadelenin” sınır ötesine taşındığı, ideolojik olarak yabancılaşmanın, dejenerasyonun artık son sınırına geldiği bir süreç olmuştur.

Bu deneyimleri incelemek, değişimin ilk adımı olsa da onu tamamlayacak şey, hatalardan öğrenmek ve bunu pratikleştirmektir. Çünkü bir doğru ancak pratikte yaşam bulursa anlam kazanır. Devrimcilik, yapılan her şeyin devrime hizmet edeceği bir yaşam

biçimidir. Yıkım ve inşanın diyalektik birliğidir. Günlük yaşamdan tutalım da görevlere, politikaya ilgiye, yoldaşlara, halka yaklaşıma kadar yapılan her işe devrimci iddia yön verir. Faşizmin sürekli olduğu ülkemizde esas mücadele biçimi olan silahlı mücadele bu iddiayla kuşanan proleter devrimcilerle kazanılır.

Günümüzde bu iddianın zayıflığı, egemenlerin saldırganlığını daha da arttırmaktadır. Dar pratik içinde bir kısır döngü içinde yerine getirilen görevler, kendi gerçekliğinden kopuk dört bir yana yumruk sallayan, politik olarak kendini üretmeyen, var olan ezberleri aşamayan pratikler devrim iddiamızın söylemde kalmasını getirecektir.

Oysa tarih proleter devrimcilerin önüne devrimi sözle değil, eylemle büyütmeyi, ona önderlik edebilme misyonunu vermiştir. Militan bir çizgi, misyonunu bilince çıkarmak, söz ve eylem birlikteliği, anın görev ve yönelimini kavramak ve bunu hayata geçirmekle mümkündür. Bunlar olmadan, günü yaşayan, hedefsiz, küçük başarılarla büyük mutluluklar yaşayan, hatalardan ders çıkarma noktasında zayıf, zorluklar karşısında kolay karamsarlığa kapılan bir militan tablosu ortaya çıkar. Böylesi bir tablonun bırakalım devrime önderlik edebilmesini, kendini devrimin bir öznesi olarak görme konusunda bile yığınla sorun yaşamaması kaçınılmazdır. Oysa biz dünyayı değiştirirken kendimizi değiştirme cüretini de kuşanmak zorundayız. Çünkü önümüzde dünyayı temellerinden sarsacak bir davanın görev ve sorumlulukları durmaktadır.

Tam da bu nedenle, Proletarya Partisi’nin 47. savaş ve mücadele yılında gerçekleştirdiği 1. Kongre’sinde; tasfiyeciliği mahkum ederek, proleter devrimciliği kuşanıp, savaşı yükseltme yönelimi “neyi”, “nasıl” yapmamız gerektiği noktasında somut bir yönelim sunmaktadır. Bu yönelimin karşılığı savaşı yükseltmek, militan bir çizgiye sahip olmak, militan bir şekilde görevlere sarılmakla olacaktır. Bulduğumuz her alanda savaşa göre şekillenmek, savaşa göre örgütlenmek, savaşa göre örgütlemektir. Bunu ancak kendini bütün benliğiyle davaya adayanlar, kendi benliğinde de devrim yapma cüretine yönelenler yapabilecektir. İşte o zaman nehirler gibi yol alan biz proleter devrimciler, karşımıza çıkan bütün engelleri aşarak hedefimize ulaşacağız.

Eleştiri-Özeleştiri Silahımızı Kuşanalım

Sınıf mücadelesi içerisinde bilinçli yer alan ve bunu Komünist partisi saflarında örgütlenerek gerçekleştiren her militan devrimci hayatı üzerinde düşünmeli, kendini incelemelidir. Bu incelemenin amacı kendini tanımak, kendi çelişkili birliğine hakim olmaktır. Bunu neyi, ne yönde değiştireceğimizi bilmek için yaparız. Patron-ağa devletini yıkarak, demokratik halk hevrimi, sosyalizm ve yüce komünizme varmamız, yani fethetme eylemimiz diyebilirizki gücünü, enerjisini kendimizi fethetme eylemimizden alır. Başkan Mao'nun insanın bilinçli, dinamik rolüne dair vurgusunu hatırlayalım; Mao savaşı belirleyen bu rol olduğunu söyler.

Bir adım ileri diyoruz. Eylemde iddiada, faaliyetde, fedakarlıkta olduğu gibi kendi gerçekliğimizi kavrama ve değiştirme tavrımızda da bir adım ileri!

İleriye doğru yürüyüşümüzün kurucu kavramlarından biri de eleştiri-özeleştiri. Bu kavram gerçek içeriğiyle yaşamımıza girer ve kullanılırsa bir adım ileri iddiamız en güçlü biçimde hayat bulur. Sıklıkla rastladığımız bir gerçek eleştiri silahını doğru ve yeterince etkili kullanamadığımızdır. Bu sorunun bazı yönleri aşağıdaki yazıda işlenmiştir. Sorun önemli ve çok yönlüdür, tartışarak ve uygulayarak geliştirelim, genişelim.

ELEŞTİRİDE BAZI SORUNLAR

Komitelerde küçük birimlerde eleştiri özeleştiri mekanizması yeterince işletilmiyorsa orada problemlerin birikmesine, büyümesine ve görevlerin yerine getirilmesine engel olan bir durum var demektir. Devrimci faaliyetleri değerlendirme toplantılarında eleştiri yeterince ya da çok az yapılıyorsa yeterli nitelikte yapılmıyorsa orada devrimci görevlerin yerine getirilmesi beklenemez. Eleştiri özeleştiri bir devrimci eğitim çalışmasıdır. Devrimci teorinin, temel yönelimin ve komitelerin aldıkları kararın başarılı bir şekilde pratiğe uygulanmasının garantisi, eleştiri-özeleştiri ilkesinin başarılı bir şekilde uygulanmasıdır.

Eleştiri yerine iki ya da üç yoldaşın kendi aralarında yapılan dertleşme-

si-bazı yoldaşlar hakkında "dedikodu" ya dönüştüğünde yine devrimci çalışmalar yerine getirilemez. Bu iç diyaloglar, iç dökmeler, dert paylaşımı eğer eleştiri özeleştiri toplantılarına yansımıyorsa orada ciddi bozulma ve çürüme var demektir.

Eleştirmek ciddi bir uğraş ve mücadele sorunudur. Faaliyetlerin ve kadroların kapsamlı ve ciddi bir analizi ve değerlendirilmesidir. Yanlışın hata ve zaafın açık ve anlaşılır bir şekilde ortaya konmasıdır. Hata ve zaaflarından dolayı yoldaşlarla karşı karşıya gelmektedir. Açıktan bir ideolojik mücadele yürütmektir. Eleştiri yapan yoldaş kendi doğrularına ve duruşuna gü-

yorsa, orada yanlışın yaşanmasına göz yumuluyor, burjuva sınıfların çıkarları yaşatıyor demektir.

Yanlışın arınmanın devrimci tarzda düzelmenin eleştiri özeleştiriyle değil de kendiliğinden olması düşünüldüğünde eleştiri ilkesi uygulanmaz. Yaşa ve yaşatçılık egemen olur. Yanlışlar hatalar birikip, eleştiriyle düzeltilmeyince faaliyet değerlendirme toplantılarında ya da günlük yaşamın herhangi bir pratiğinde patlamalar olur. Düşünme tarzında öznellik egemen olduğunda birey kendisine dokunmaz. Dışına da yanlışla da dokunmaz. Eleştiri bilincinin ve kültürünün gelişkin olmadığı yerde eleştiriye kapalı-

venmediğinde karşısındaki yoldaşın yanlışına karşı mücadele etme cesareti koyamıyorsa burada da ciddi bir sorun var demektir.

Eleştiri bir farkındalık, devrimci bir duyarlılık ve sorumluluk yaratmaktır. Eğer eleştiri bu görevleri yerine getirmiyorsa orada bir sorun vardır. Çözüm ve değiştirme konusunda söylenecek ve yapılacak bir şey yoksa orada eleştirinin değerlendirme ve değiştirme rolünün kavranmamasından bahsetmek gerekir. Burada ciddi bir kavrayış ve devrimci göreve yanlış yaklaşım sorunu var demektir.

Eleştiride yanlışın yıkılıp doğrunun inşa edileceğine ve devrimci bir değişim gerçekleşeceğine olan inancın güçlü ve tam olması gerekir. Yanlış yapan yoldaşlarla karşı karşıya gelme cesaretinin ortaya konması gerekir. Yoldaşlarla ilişkilerin bozulmasını istememek pahasına yanlışla göz yumuluyorsa, eleştiri ilkesi uygulan-

ve ben bilirimcilik yaşanır.

Eleştiride hataları görmekten-göstermekten ziyade hatalar kişiselleştirildiğinde, devrimci temelde değişim ve gelişim olmaz. Herkesin bir birine karşı eleştirilerinin, söyleyeceklerinin fazlasıyla olduğu yerde buna rağmen eleştiri yapılmıyorsa, ancak "dama-ra basıldığında" eleştiri yapılıyorsa, eleştiri bilincinin ve kültürünün gelişimine ihtiyaç var demektir. Kendine güvensizlik yaşandığı yerde örgüte de güvensizlik yaşanır.

Keza tersi durum da geçerlidir. Hata ve zaafın güçlü eleştirilmemesi durumunda örgütün penceresinden bakamamaktır. Örgütü sahiplenmektir. Örgütün gelişimi düşünülerek buna dayanarak hareket edilmediğinde eleştiri yapıcı olmaz, yıkıcı ve sekte olur. Karşımızdaki yoldaşı dışlayan bir tarz olur. Kafada örgüt yok tek tek bireyler vardır. Faaliyet yürüyor ancak birey bunun dışındadır.

Toplantılarda birçok şey söylenir ancak bunlar değiştirip dönüştürmeye yönelik değilse devrimci görevin kavranışında ve uygulandığında sorun var demektir. İş-anı kotarmaya çalışan bir anlayış var demektir. Bu durumda yetinmecilik tarzı egemen olur. Bazen iyimser bazen kötümser ruh hali yaşanıyor demektir.

Özeleştiri, hataların ciddiyetle görülmesi, içtenlik ve samimiyetle düzeltilmeye çalışılması şeklinde verilmemesinde köklü ve kalıcı bir değişim olmaz. Eleştiri geldiğinde biçimsel bir şekilde usulen özeleştiri veriliyorsa yine köklü bir değişim olmaz. Doğruluğuna içtenlikle inanılmadan, benimsenmeden yapılan özeleştiri sorunu çözen bir tarzda olmaz.

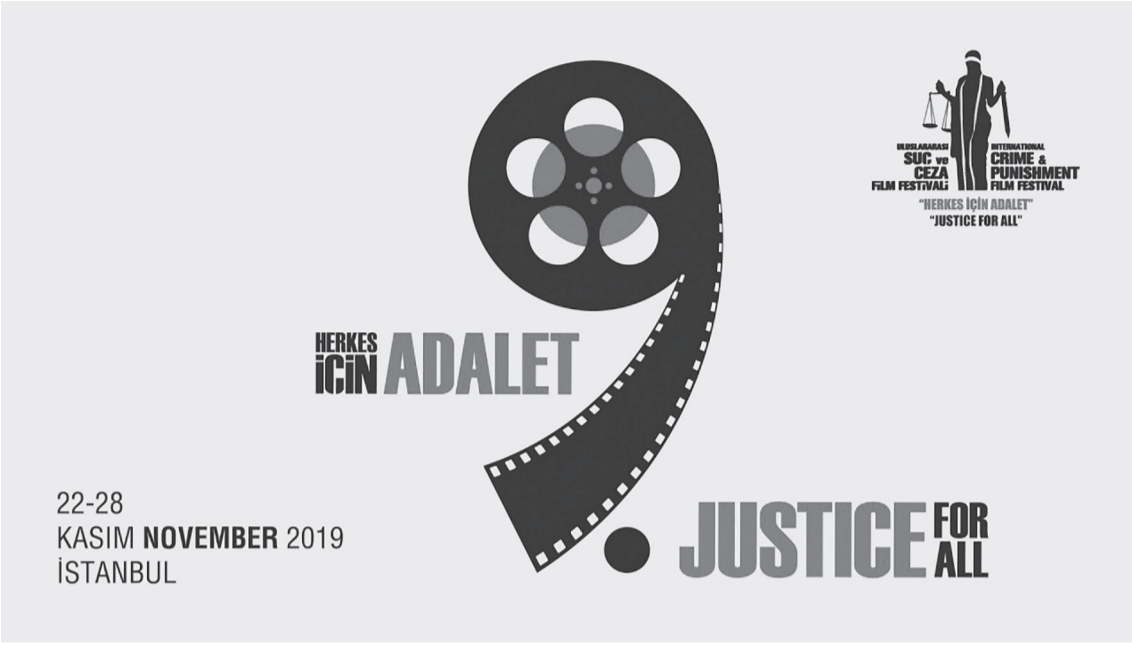
Eleştiri ve özeleştiri bir ihtiyacın ürünü olduğu şeklinde değil bir usulün yerine getirilmesi şeklinde olduğunda hataların tekrarından kurtulma olmaz. Karşımızdaki yoldaşların değişmeyeceğine inançla yapılan bir eleştiri de etkili ve değiştirici bir rolü oynamaz. Dolayısıyla yapılan eleştiriden bir değiştirme ve dönüştürme sonucu ortaya çıkmaz. Toplantılarda eleştiride esas vurulması gereken yere vurulmadığında tedavi etkili olmaz.

Unutmamak gerekir ki eleştiri devrimci bir görevdir. Tıpkı silahlı savaşım gibi, tıpkı işçilerin-yoksul köylülerin örgütlenmesi görevi gibi bir görevdir. Bütün bu görevler devrime ve partiye aittir. Devrimci faaliyetlerin tümü bireye değil örgüte aittir. Eleştiri görevinin küçümsenip önemsenmediği, gerektiği gibi yapılmadığı yerde örgüt ve devrim davası küçümseniyor demektir.

Ayrıca eleştiri getirenin duruşuna bakılarak değil, eleştirinin doğruluk ve yanlışlığına bakılarak eleştiriye yaklaşılır. "Sen ne kadar iş yapıyorsun ki beni eleştirme hakkı buluyorsun" tarzındaki tepkiyle, eleştiri kişiselleştirmeye indirgenmemelidir. Sorunun ideolojik-politik nedenlerine inme, sınıfsal dayanaklarını açığa çıkartma olmayınca, eleştiri yeterince anlaşılmaz ve kişisel temelde ele alınma durumu yaşanabilir.

“Öyle Bir Aralıktı ki İnsanların Yandığı, İnsanlığın Üşüdüğü...”

19 Aralık'tan 19 yıl sonra ARALIK adlı kısa film İstanbul'da galasını gerçekleştirerek belleğimizi güncelledi.

Egemenler elinde sanat her daim toplumsal çelişkilerden uzak, değerlerinden, tarihinden kopartılmış ve metalaştırılarak pazara sürülmüş, toplumu yabancılaştırmanın aracı olarak işlevlendirilmiş biçimiyle çıkıyor karşımıza. Hele ki bu günlerde devlet tarafından muhalif bütün kitleye dönük tamamen zapturapt altına alınma gayreti ortadayken, devrimci yada politik muhteva taşıyan sanatın kabul edilebilir olmadığı aşikar. Bahse konu ettiğimiz bir kısa film ve or-talama 20 dakika sürüyor. Haliyle bir

bütün 19 Aralık katliamını perdede görebilmek elbette mümkün değil. Keza içerik bakımından 19 Aralık katliamını arka fonda ele alan, oğulları katliam esnasında hapis-hane de olan bir aileyi konu alıyor. Aslına bakılırsa her devrimcinin ailesinde yaşanan yaşanmış çelişkilerin perdede gösterimini görüyoruz. Kendi aile-rimizin yaşantılarından bir kare du-ruyor karşımızda.

Yönetmenliğini Çayan Bilgin'in yaptığı ve ilk eseri olmasına rağmen senaryo, görsel kurgu ve oyunculuk-ları başarılı bir şekilde harmanladığı iyi bir eser çıkmış ortaya. Elbette eksikleri ve ya politik muhtevası tartışmaya açık ve birçok eleştiri götürür yan barındırıyor. Ancak 19 Aralık katliamını farklı bir çerçeveden göstermeyi başardığı aşikardır. Ve elbette gerçekleştirilen saldırıya karşı belleğimize sunduğu katkıda görmezden gelinemez.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

1 9 Aralık 2000, görkemli bir direnişe sahne olurken, aynı zamanda devletin devrimcileri ve komünistleri katlettiği, devrim mücadelesini tasfiye girişimiydi. Devrimciler ilk kez yenilgi almamışlardı. İlk kez böylesine azgınca bir saldırıyla karşı karşıya da değillerdi. TDH'nin tarihi yengi ve yenilgilerle yazılmıştı ve bunlardan bir tanesi idi karşılananda.

Devlet, bu saldırıyı TDH'yi imhaya dönük gerçekleştirilmiş F Tipi Hapishanelerle topyekün teslim almayı hedeflemişti. Tecrit, tedman ve işkencenin pervasızca gerçekleştirildiği, kamuoyunun sessizliğe gömüldüğü, F Tipi Hapishanelere güzellmelerin dizildiği, fakat tüm bunlara rağmen devrimcilerin-komünistlerin çelikten iradelerine çarpan bir saldırı idi.

Devlet, bu saldırıyı TDH'yi imhaya dönük gerçekleştirilmiş F Tipi Hapishanelerle topyekün teslim almayı hedeflemişti. Tecrit, tedman ve işkencenin pervasızca gerçekleştirildiği, kamuoyunun sessizliğe gömüldüğü, F Tipi Hapishanelere güzellmelerin dizildiği, fakat tüm bunlara rağmen devrimcilerin-komünistlerin çelikten iradelerine çarpan bir saldırı idi.

'Siya Avê' belgeselinin fragmanı yayınladı

HABER MERKEZİ- Ilisu Barajı ile sular altında bırakılacak köylerden biri olan Ewte Köyü'nde yaşayan iki kadının hikayesini konu edinen 'Siya Avê' belgeselinin fragmanı yayınladı

Su tutma işlemine devam edilen

Ilisu Barajı ile Şırnak, Mardin, Siirt ve Batman'da yer alan ve aralarında 12 bin yıllık tarihe sahip Hasankeyf'in de bulunduğu 199 yerleşim yeri sular altında kalacak. Baraj kapaklarının kapatıldığı Temmuz ayından bu yana en az 35 köy sular altında

birakıldı. Gölet havzasının gündün güne büyümesi ile su altında bırakılacak köylerden biri ise Siirt'in Kurtlan ilçesine bağlı Ewtê Köyü (Çeltikbaşı).

Sular altında kalacak bu köyde yaşamış iki kadının hikayesini

konu alan "Siya Avê" adlı belgesel filmin çekimleri tamamlandı.

Yapımını Mezopotamya Ajansı'nın (MA) üstlendiği, yönetmenliğini ise ajans muhabirlerinden Metin Yoksun'un yaptığı belgeselin çekimlerinin tamamlanması ile fragmanı yayınladı.

BARAJIN YAPILIŞ AMACI SORULANIYOR

Belgesel, Ewtê Köyü'nde doğup büyüyen iki kadının hikayesine odaklanıyor. Sular altında kalacak köylerini son kez ziyaret eden her iki kadının ortak özelliklerinden biri anılarının geçtiği köyleri için yaktıkları ağıtlar. Her iki kadının yaşadıkları üzerinden Diyarbakır Surları'ndan Hasankeyf'e, Hasankeyf'ten Ewtê Köyü'ne ve Ilisu Baraj bendine uzanan çekimlerle "Siya Avê", barajın esas yapılış amaçları sorguluyor.

AKP'nin Kanal İstanbul'unda Sistemin Gemisi Batarken

Ülke ekonomisinin içerisinde bulunduğu kriz, AKP hükümetinin her alanda inşaat kurma hedefiyle derinleşiyor. Bugün ekonomik krize siyasi krizler de eklenince, AKP hükümeti 3. Havalimanı, 3. Köprü ve şu an gündemde olan Kanal İstanbul gibi projelerle rant sağlayabileceği alanlara daha atak saldırılmaktadır.

"Kanal İstanbul" olarak adlandırılan, Karadeniz ile Marmara Denizi'ni birbirine bağlayan İstanbul Boğazı'na alternatif olacağı söylenen kanal, AKP'nin üçüncü havalimanından sonraki son "vurgun" projesi gibi görünüyor.

Birçok uzman kişi, kanalın, doğaya vereceği tahribatı açıklarken, TMMOB Kanal İstanbul projesinin Çevre Etki Değerlendirme (ÇED) Raporuna resmi olarak itiraz etti. İtiraz dilekçesinde, "Kanal İstanbul girişimi, anlaşılabilir, akıl, bilim ve hukuk dışı bir dayatma ısrarla sürdürülmektedir" ifadeleri yer aldı. Raporda, tarım alanları ve orman alanları gibi doğal alanların azalması nedeniyle İstanbul yaşamının ekolojik çeşitliliği ve üretkenliği sağlanamaz hale geleceği belirtildi. 3. Köprü ve Üçüncü Havalimanı'nın tahribatından kalan orman alanları, tarım alanları, meralar, yeraltı ve üstü su toplama havzaları, inşaat ve yıkım alanı olacaktır.

İstanbul'u baştan sona ayırması planlanan kanalın güzergahında şehrin suyunun büyük kısmının karşılandığı Sazlıdere ve Sazlı Bosna barajları ile Küçükçekmece Gölü bulunuyor. Kanalla birlikte bu barajlar ve göl yok olacak.

Proje yer altı sularına etki edeceği için Trakya'daki ziraat alanları kuraklaşacak. Kanalın yapılmasıyla yaşanacak bu durum, ekim alanlarının, verimliliğinin azalması nedeniyle yapılaşmaya açılması anlamı taşımaktadır. Yani bölgede köylünün her şeyi olan tarım faaliyetinin sonu gelecek, köylü yaşamını idame ettiremez hale gelecektir.

'70'lerden itibaren yoğun şekilde İstanbul'a göç eden köylüler, zorluklarla yaşama tutundukları kondu mahallelerinin işçi ve emekçi kitlelerini yarattılar.

On yıllardır geçim sıkıntısı nedeniyle sanayi kenti olarak adlandırılan İstanbul'a göçen köylüler, bugün, İstanbul'un sefalet perdesindeki başoyunculardır.

Kanal İstanbul projesinin güzergahında bulunan, değerlendirme raporlarında kendisine Küçükçekmece Gölü

aşağıya doğru üç parçaya bölündüğünde, en üstteki kısmı da içerisine alacak şekilde yayılmıştır. İstanbul, güneyinden yani Boğaziçi Köprüsü'nün yapıldığı güzergahta kalabalıklaşırken şehrin merkezi de bu alanlar olmuştur. Kırdan kente göçün yaşandığı dönemlerde şehrin merkezine, yani çalışma alanlarına yakın bir yere konumlanmak isteyen halk bu bölgelere yerleşmişlerdir.

2. Köprü'nün de yapılmasının ardından şehir daha da fazla genişlemiştir. Merkezi olan bölgelerdeki arsalar ise

istenmekte.

Burjuva sosyal devlet anlayışında başat olan kamuya hizmet sunma, TC'de en kaba biçimde işleyen bir rant sistemi durumunda. Bugün, eline mazarbatayı alanın, hizmet diye, ortalarda dolanması, emekçiler ve köylüler için aldatmacadan başka bir şey değildir. Burjuva siyasetlerin işçi ve emekçiyeye, köylüye hizmet getirmesi demek, onu sürgün etmesi demektir. Kanal İstanbul, bunun en kaba, en saldırgan ve en görünür örneğidir.

ve Sazlıdere Barajı kadar yer bulamayan bir yer daha var: Şahintepe Mahallesi. İki su kaynağının arasında bulunan, işçi-emekçilerin kurduğu bir kondu mahallesi.

Şahintepe Mahallesi de, sefalet karşısında geçimini sağlayamayan köylünün İstanbul'daki sığınaklarından biridir. İstanbul'un bütün emekçi mahalleleri gibi komprador burjuvazinin gözünü diktiği bir alandır.

'70'lerden itibaren İstanbul'un güneyinden kuzeyine doğru genişleyen yerleşim alanları, bugün yukarıdan

kıymete binmiş böylece sermaye için kar elde edebileceği bölgeler olmuştur. Bugün 3. Köprü'nün, 3. Havalimanı'nın da yapılması, şehrin daha da genişleyeceğini göstermekte.

Şehrin genişlemesiyle birlikte, Şahintepe gibi kondu mahallelerinde yaşayan işçi ve emekçiler, merkezi bölgelerden sürgün edilmek istenmektedir.

Özetle bir yandan tarım arazileri tahrip edilirken, doğa, bütünüyle sermayeye peşkeş çekilirken, bir yandan da, işçi ve emekçilerin oluşturduğu bütün değerler buldozerlerle yıkılmak

Şimdi AKP, hırsızlık için girdiği evde, son eşyaları da torbasına tıkıştırarak bir hırsız gibi, bütün kaynakları eriterek, parayı ayakkabı kutularına doldurmak istenmektedir.

CHP, MHP veya İYİP; burjuva siyasetlerin hiçbiri, emekçilere, seçim dönemlerinde, kaçak kat çıkma izninden daha fazla dost değildir. Onların kavgası, doğanın talan edilmemesi, emekçinin, köylünün rahat yaşaması için değil, onların kavgası; birbirileriyle, ayakkabı kutuları üzerine.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Gerçeklerin Üstü Resmi Tarih ile Örtülemez

Tarih, sınıf mücadeleleri tarihidir. Tarih yazımı da tarihin sınıf mücadelesinde kullanım alanlarından biridir. Tüm sınıflar kendi bulunduğu pozisyon ve çıkarları doğrultusunda tarih yazımı yaparlar. Hakim sınıflar tarihi de hakimiyetlerinin bir aracı olarak kullanılır. Hakim ideolojinin topluma kabul ettirilmesi için bir aracı da tarihtir. Üretim araçlarına sahip olanlar ideolojilerini yayma araçlarına da sahiptirler. Ondan dolayıdır ki kendi yazmış oldukları tarihi topluma kabul ettirme ve yaymada çok fazla araca sahiptir. “Resmi Tarih” denen kavramlaştırma da devletlerin hakim olan ideolojisine göre tarih yazımına dayanır. Bu tarih devletlerin resmi tarihidir ve hakim ideolojinin bir parçasıdır. Halkın tarihi, halkın ideolojisi ile de bir ilgisi yoktur.

Hakim sınıflar nasıl ki ideolojilerini yeniden ve yeniden üretiyorlarsa, kurguladıkları tarih yazımını da çeşitli vesilelerle yeniden ve yeniden üretmektedirler. Bunun son örneğini Almanya’da yayın yapan ARD 1 televizyonu kanalının, Türkiye’deki 1937-1938 Dersim Katliamı’na ilişkin bir belgesel göstermesi ile yaşanmıştır. Daha dün konjonktürün etkisiyle, Dersim Katliamı için, Cumhurbaşkanının dil ucuyla, sözde, halktan “özür dilemesi” unutulurken, yine ırkçı resmi ideoloji, tarih bağlamında yeniden üretilmeye çalışılmıştır. Kemalizmin ırkçı, şoven, faşist olmadığı anlatılmaktadır.

Devletin resmi yetkilileri, burjuva siyasi partiler peş peşe ilgili Alman kanalını protesto eden açıklamalar yapmıştır. Tarihlerinde soykırım olmadığı gibi, Dersim Katliamı’nın da olmadığı, ayaklanan isyancıların – bugünün deyimiyle “teröristlerin”, bastırıldığı ve mağaralarda gaz kullanılmadığı söylenmiştir. Tarihlerinde asla katliam ve soykırım olmadığını, Kürtlerin, Alevilerin asli unsurlar olduğu, bin yıldır kardeşçe yaşadıkları teraneleri tekrarlanmıştır. Dersim İsyanı ile bugünkü ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi arasında bağ kurulup,

hakim, ezen ulus milliyetçiliği bir kez daha kutsanmıştır. Bu söylenenlerin hepsinin hakim ulus milliyetçiliği ve faşist ideolojinin argümanları olduğu ortadadır.

Resmi tarih, resmi Kemalist ideoloji ekseninde üretilirken, Kürt ulusuna ve azınlık uluslara dönük saldırılar da hız kesmemiştir. Dersim İsyanı’nın “terörist bir kalkışma” olduğu, isyanın önderi olan Seyid Rıza’nın “terörist” olduğu, Şeyh Sait’in de terörist olduğu vurgulanarak, hakim ulus milliyetçiliği, şovenizm bir kez daha halka zerk edilmeye çalışılmaktadır.

yönetim kademesinde olan yetkililerin anılarında da vardır. Yapılan, faşizmin simge ismi Hitler’le özdeşleştirilmesi için soykırım pratiğinden dolayı onunla benzerlik kurulması halkta daha fazla teşhir olmaları için buna şiddetle karşı çıkmaktadır. Fakat öyle üst perdeden Hitler’e benzetilmeye karşı çıkmaları var olan gerçeği değiştirmiyor. Ayrıca salt böyle gaz verme, bombalama gibi benzerlik olsa!.. İdeolojik olarak aynı sınıfsallığa sahiptirler. Faşizmin sınıfsal temeli noktasında aynı sınıfsal temele sahiptirler. Onun içindir ki pratikleri de benzer. Yani faşizm nerede olursa olsun halk düşmanıdır. Dolayısıyla bu

liam ve saldırılara boyun eğmeyeceklerini biliyorlar. Bunu bir Alman kanalı söyleyince ve Hitler’e benzetilince, geniş kitlede faşist yüzlerinin teşhir olacağını düşündükleri için kabul etmiyorlar. Bu onların yaptıklarını ve niteliklerini değiştirmiyor. Bugün Alman kanalına kızgınlıkları geçmişte Osmanlı’dan TC’ye, Türk hakim sınıflarının yapmış olduğu katliamların, soykırımların Alman emperyalistlerinin akıl hocası olmaları dolayısıyla da manidardır.

Kürt ulusuna dönük saldırıların her tarafta azgınlığı ve devletin resmi ideolojisi olan Kemalizmin

Hakim olan resmi görüşe göre ulusal ayaklanmalar, tam hak eşitlikleri, “terörist kalkışma”dır. Bugün ulusal hareketi nitelendirdikleri gibi. Ama ezilen ulusun bu kalkışması ezilenlerin cephesinden haklı bir mücadele olarak görüldüğü de başka bir gerçektir.

Ulusal istemlerle ayaklanan tüm isyanlar kanal bastırılmıştır. Uçaklarla da bombalanmış, mağaralara doldurulup gaz vererek de katledilmiştir. Dersimliler isyana katılsın ya da katılmasın, bir bütün imha politikası izlenerek yok edilmiştir. Bunlar TC’nin resmi belgelerinde, o dönem

ulusal kimlik değil, sınıfsal var oluşunun koşullandığı bir niteliktir.

Kemalizmin azıllı savunucularından nasyonel-sosyalist, faşist Perinçekçilerin ağzlarından Dersim’deki Seyid Rıza heykelinin ve Diyarbakır’daki Şeyh Said Meydanı’nın adının “teröristleri” meşrulaştırdığı ve övdüğü savsatasıyla kaldırılması kampanyası açılmıştır. Bu Kürt halkının kazanımlarına açıktan saldırıdır. Elbette onlar da TC’nin “büyük devlet adamlarından” İ. Sabri Çağlayangil’in anılarından mağaralarda gaz verilerek, uçaklarla bombalanarak, süngülenerek, köyler, mezralar, kömber yakılarak Dersim’in, Kürt Alevi halkının bu kat-

ırkçı milliyetçi, şoven, faşist yönü bir kez daha tüm burjuva partilerce yeniden üretilip halklara şırınga edilmeye çalışıldığı bir süreçtir. Perinçek’ten Bahçeli ve Erdoğan’a kadar tüm faşist aktörler bu konuda ideolojik savaşımın komutanları durumundadır. Bundan dolayıdır ki bir kez daha ezilen Kürt ulusuna yapılanla karşı mücadele etmeliyiz. İdeolojik cephe ezilen ulusun haklılığını savunmalı, tarihte yapılan Kürt soykırımlarını, Kemalist ideolojinin teşhiri için halklara anlatmalıyız. Resmi ideolojinin saldırıları karşısında haklı ve meşruluğumuzdan aldığımız güçle set oluşturmaliyiz.

Yeni Halk Ordusu gerillalarından Filipinler ordusuna pusu

HABER MERKEZİ- Filipinler'de, Filipinler Komünist Partisi'ne bağlı Yeni Halk Ordusu gerillalarının pusu sonucu 1 asker öldü, 6 asker yaralandı.

Labo City yakınlarında yapılan eylemde gerillalar önceden hazırladıkları el yapımı bombayı patlattıktan sonra devlet güçlerine ateş açtılar. Yapılan eylemde 1 asker öldü, 6 asker yaralandı.

Hindistan'da Maoist gerillalar iki polis muhbirini cezalandırdı

HABER MERKEZİ- 28 Aralık Cumartesi akşamı, Maoist gerillalar, Hindistan'ın Bihar bölgesindeki Lakhisarai'de iki farklı köyde 2 polis muhbirini cezalandırdı. Son 8 ayda Bihar'da en az 20 cezalandırma eylemi yapıldı. Gerillalar, her defasında muhbirleri evlerinden alıp cezalandırdılar ve ölümlerine üzerine cezalandırma sebeplerinin yazdığı afişler bıraktılar.

Lakhisaria, Bihar bölgesinin Maoistlerden en çok etkisinin olduğu dört bölgeden biri. Diğer yerler Gaya, Aurangabad ve Jamui.

ELN, muhbirlik için kırlara gönderilen 3 çocuğu serbest bıraktı

HABER MERKEZİ- 23 Aralık günü ELN'ye (Kolombiya Ulusal Kurtuluş Ordusu) bağlı Doğu Savaş Cephesi üç muhbir çocuğu serbest bıraktı. Yaşları 14 ve 15 olan çocuklar devlet tarafından eğitilip, muhbirlik yapmaları için gerilla saflarına yönlendirilmişti. Fakat gerilla çocukların muhbirlik yaptıklarını tespit etti.

ELN'ye göre Kolombiya Ordusu bu yöntemi sistematik bir şekilde uyguluyor. Devlet kırlık bölgelerde ya da mücadele tarihinin yoğun olduğu yerlerde gençleri ajanlaştırmaya çalışıyor ve orduya ya da polise muhbir yetiştiriyor.

Şili Ayaklanmalarında Mapuçe Mücadelesi

Şili'de Pinochet diktatörlüğünün sonundan beri, eşi benzeri görülmemiş boyutta bir halk ayaklanması ülkeyi sarsmakta. Kitle eylemleri, grevler, isyanlar, yağmalamalar, "indirim eylemleri"...

İsyan çok zengin biçimlerde kendini ifade etmiş durumda ve o oranda da vahşi bir baskıyla karşılık alıyor (onlarca ölü, binlerce yaralı). Halk tarafından suçlanan ve yargılanan ise devletin neo-liberal sistemi. Devlet bir dizi taktiksel uzlaşma önerse de – sosyal önlemler, anayasa referandumu sözü – hareket baskısını sürdürmeye devam ediyor. Biz de (Acta.zone) Rubén Collio ile Mapuçe halkının güncel durumdaki konumunu, Şili'deki durumla birlikte konuştuk. Röportaj sistematik olarak zulme uğrayan Mapuçe halkının Şili'deki halk isyanına katılımı ve yaklaşımı üzerine yoğunlaşmakta.

40 günü aşkın bir süredir Şili'deki eylemler devam ediyor ve isyanın sönmüneceğine dair hiçbir işaret bulunmamakta. 18 Ekim'den beri, Santiago metrosuna yapılan bilet fiyatlarındaki artışın ardından öğrencilerin başlattığı isyan tüm ülkeye yayıldı ve talepler çeşitlenerek arttı. Dolayısıyla halkın büyük bir kesimi sokaklara inmeye başladı.

İsyanın başından beri bütün eylemlerde çok sayıda Mapuçe bayrağı sallandı ve duvarlarda polise ve politikacılara karşı Mapudungunca (Mapuçe dili) yazılmalar vardı.

Aynı zamanda hareketin ilk günlerinden beri, Arjantin ile Şili arasında güneye doğru uzanan bir Mapuçe bölgesi olan Wallmapu'nun değişik yerlerinden Şili halkıyla dayanışma mesajları yayınlandı.

Tranguil Mapuche toplumu temsilcisi ve Macarena Valdés'in (2016'da Avusturyalı RP Global'in

hidroelektrik santral yapımına karşı direnişin içinde olduğu için katledilen bir Mapuçe direnişçisi) yoldaşı Rubén Collio'dan konuyla alakalı röportaj talebinde bulduk.

ACTA: Mapuçe halkının isyanlara katılımı nasıl oldu?

Rubén Collio: Son bir aydan beri Şili halkı nihayet ve sonunda ayağa kalktı ve kolektif post-diktatörlük altındaki kolektif, uykusundan uyandı. Yeni jenerasyonlar, yeni bir hava katarak, çok daha cesur ve korkusuz bir şekilde haklarını, gerekiyorsa zora başvurarak savunmak için sokaklara çıktı. Ülkenin birçok yerinde insanlar Mapuçe halkının mücadelesini anlamaya başladılar ve sonunda Mapuçe halkının terörist olmadığını, basının gerçekleri saklayıp yalana başvurduğunu, katliamları, gasp edilen topraklarımızı, halkımızın haklı taleplerini meşru değilmiş gibi göstermeye çalışan devleti fark ettiler. 3 senedir bizim uyardığımız çalıştığımız bilinçlerde bir uyanma oldu ve bu tabii ki doğru ve olumlu bir şey. Şili'nin her yerinde, Santiago'da, Concepcion'da, Temuco'da, Talcahuano'da halk sokaklara çıkıyor ve bütün bu eylemlerde Mapuçeler'in katılımı söz konusu çünkü biz ülkenin her yerinde varız ve bugün, hiç olmadığı kadar Mapuçe olduğumuz için, Mapuçe olarak tanıdığımız için ve bizi damgalamaya çalışan herkese karşı ayağa kalktığımız için gururluyuz.

Göstericilerin her gün teşhir ettiği baskıyı ve şiddeti nasıl değerlendiriyorsun?

Biz zaten polisin ve ordunun baskıdan, şiddetten ve sistematik insan hakları ihlallerinden sorumlu olduğunu biliyorduk. Telefonlarımızın dinlenmesi, bir OHAL sistemi içinde olmamız, 140 yıldır baskının ve direnişin olması... bunların hiçbirisi bizim için yeni değil çünkü kendini Mapuçe olarak hissetmeye cüret

eden, Mapuçe olduğunu açıkça ifade eden ve topraklarını savunan halkımız bunlarla zaten karşı karşıyaydı. Bizler yargılanıyoruz, hapse atıyoruz ve tıpkı Lonko Curamil (Alberto Cuamil) örneğinde olduğu gibi – çevreyi koruduğu için Goldman ödülü almasına rağmen bugün hapisshanedede- ürettikleri yalanların kurbanlarıyız. Ayrıca başka yoldaşlara karşı da yalan yanlış suçlamalarda bulunuyorlar. Yoldaşlarımız anti terörizm yasalarıyla, terörist ve katil olmakla yargılanıp hapse atılıyorlar. Masum oldukları kanıtlanırsa bile taciz edilmeye devam ediliyorlar.

Eylemlerin potansiyeli ve taşıdığı riskler neler?

Polis şefi, insan haklarını ihlal eden kimseye yaptırım uygulamayacaklarını ve ajanlara sınırsız ve koşulsuz özgürlük tanıyacaklarını açıkça deklare etti. Eğer daha fazla zorlarsak hiçbir polisin cezalandırılmasını, mahkemeye çağrılmasını ya da uzaklaştırılmasına izin vermeyeceğini söyledi. Polisler onlarca insanı öldürüp, binaları ve marketleri yakıp – bu da vücudunda mermi olan insanları yakmanın bir yolu olarak kullanılıyor- sokaklarda kontrol dışı bir şekilde dolaştıkları sürece bizim için risk var demektir. Bir diğer risk insanların yeni bir anayasa gibi somut bir kazanım elde etmeden eylemleri sonlandırması olabilir. Bu ülkenin anayasayı değiştirmek zorunda çünkü anayasa diktatörlüğün bir ürünü. Su bu ülkede bir meta, bir ticaret malı olarak kullanılıyor ve dolayısıyla bir insanlık hakkı olan suyun kullanımı özelleştirmeden çıkarılıp kamusallaştırılmalı. Burada yeteri kadar paranız varsa bir nehir satın alabilir, bu nehri kurutabilir ve insanları susuzluktan öldürebilirsiniz. Bu arada Emeklilik Fonu Yönetimi, daha adil ve denk bir emeklilik sistemi için, yaşlılarımız onursuzca dayatılan düşük emeklilik maaşlarından dolayı açlıktan ölmesin diye, reforme edilmek zorunda. Sağlık sistemi, eğitim sistemi gibi bir sürü şey yeni politik anayasa talebi üzerinden geliştirilebilir. Bu anayasada yerli halkların tanınması ve Mapuçe halkının topraklarının restore edilmesi de olmalı. Bizim için Devletin kendisini çok uluslu, çok dilli bir federe devlet olarak deklare etmesi elzem. Bizim her eylemde Mapuçe halkı olarak talep ettiğimiz şey bu.

Şehitlerimizin Yolunda, Kurtuluş Bayrağımız Daha da Yükseklerde!

Her ülkenin sınıf savaşımı tarihinde unutulmaz tarihi günler vardır. Sınıfların yaşamlarında bellek ve vicdanlarında ağırlıklı yer eden, onların bilinçlerinde iz bırakan günler vardır. Ocak ayı, Türkiye proletaryasının ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkın bilinç ve vicdan dünyasında, takvim yapraklarında yaşanan sıradan bir değişimin adı olarak anılmamaktadır. Ocak ayı, Türkiye proletaryasının yaşam ve bilinç dünyasında ağırlıklı bir iz bırakmıştır.

Ocak ayı bağımsızlık, özgürlük, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşen devrimin ve özel olarak da Proletarya Partisi'nin kadro ve militanlarının anıldığı aydır. Ocak ayının son haftası Proletarya Partisi için anlamlı ve tarihsel özgülüğü olan bir haftadır. Ocak ayı, büyük devrim yürüyüşünde, davamızın en yürekli temsilcilerinin bedenlerini devrim yolunda basamak yapıp düşünce ve ideallerini özgürlüğün ışıklarına dönüştürdükleri bir aydır.

Şehitlerimiz, devrimimizin teori ve pratiğinin her bir kilometresindeki yapı taşlarıdır. Onlar büyük bir devrimci cüret ve inançla yaşamlarını devrime armağan ettiler. Onlar çok iyi biliyorlardı ki özgürlüğün ve bağımsızlığın doruğuna ancak bedeller ödenerek varılır. Bundandır ki, geleceği biçimlendirme sanatı uğruna yaşamlarını feda eden ustalar, yapıcılar en çok saygı ve sevgiyi hak edenlerdir.

Bugün özgürlük, bağımsızlık ve halk demokrasisi ideallerini yok etmeye ve bu uğurda yürütülen mücadeleyi kan ve ateşle boğmaya çalışan emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı savaşımızda şehitlerimizin "mücadeleye devam edin" şiarının somutta ne anlama geldiğini, bu onurlu görev ve sorumluluğu onlara layık bir şekilde yerine getirmemiz için neler yapmamız gerektiğini daha güçlü kavramalı ve hissetmeliyiz.

Bunun günümüzde hangi görev ve sorumluluklarla ve ne düzeyde ortaya konacak çaba ve feda ruhuyla

yerine getirilmesi gerektiği iyi kavranmalıdır. Onların son sözleri örsle çekmiş, yivle set arasında ateşe dönüşen, geleceği biçimlendirmenin en gelişkin sanat abideleridir. Onların son sözleri biz ardıllarına mücadele ve direniş geleneğini kesintisiz sürdürmenin ve soylu devrim yürüyüşünü büyütüp geliştirmenin emanetidir. Bu emanet asla elden bırakılmayacak ve dillerden düşmeyecektir. Dünyaya, doğru pencereden bakalım!

Proleter devrimcilerin sınırlı yaşamlarını sınırsız bir davaya adamalarının nedenini anlamak için öncelikle dünyaya ve ülkemize, doğru pencereden bakmalı, yaşananları ve gelişmeleri

sağlıklı biçimde algılamalıyız. Emekçileri sömürme ve ezme üzerine kurulu olan emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapında saldırılarını yoğunlaştırdığı günümüzde, şehitlerimizin verdiği güç kendisini daha çok hissettirmektedir.

Üzerinde yaşadığımız ve sınırları ege-menlerce zor ve şiddetle çizilmiş toprak parçasında; ezilenlerin, devrim ve direniş örgütlenmesinde şehitlerin her biri bir damla emek, bir kıvılcım bilinç ve bir tuğla direniş olmuş, yükselen dalgaya güç vermiştir. Onlar işçi sınıfının ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkın devrim ve sosyalizm ihtiyaçları yüce komünizm ideallerinin somut ifadesi olmuştur.

Her sınıf kavgasının sayısız şehitleri vardır. Bu toplumsal yaşamın, sınıf sa-

vaşımının değişmez temel yasasıdır. Özgürlük uğruna savaşılmadan hiçbir ideal düş olmaktan kurtulamaz. Devrim savaşının kazanımı özgürlük ise kaybı canlardır. Ödenmekten çekinilen her bedel, sömürü ve zulmün bir "kader" olarak ezilenlerin boynuna asılması demektir. Eğer yeryüzünün ilk ezilenleri özgürlüğe kavuştuyorsa, bunu uğruna ödemekten çekinmedikleri sayısız bedellere borçludurlar. Özgürlük ateşi; kölelerin, daha sonra toprak kölelerinin, nihayet ücretli kölelerin boynundaki zincirleri parçalayan güç olmuştur. Bu ateş sömürü ve baskının büyüyen şiddetine karşın sönmeyerek günümüze dek devam

edegelmiştir.

Bundandır ki özgürlük için savaşmayan, bedel ödemekten korkanlar özgürleşemez. Özgürlük ve bağımsızlık vazgeçilmez bir düştür ve buna varmanın düşüncesi ezilenlerin, dolaşısıyla bugün de işçi ve emekçilerin vazgeçilmez tutkusu olmuştur. Yitirmeden kazanmanın, yaşamın yasalarında yeri yoktur.

Parti ve devrimin militanları, savaşçıları olarak somut görevlerimizi yerine getirdiğimiz oranda, şehitlerimize verdiğimiz sözleri yerine getirmiş ve uğruna canlarını verdikleri davaya sahip çıkmış oluruz. İdealleri hedefimiz, anıları rehberimiz olur. Tutarlı bir devrimci mücadele yürütülerek ancak şehitlerin sözleri sevgiliye yazılmış söz olmaktan çıkar yoldaş vasıyeti olur. Söz ve eylem arasında ki

her tutarlılık varılacak hedefin yolunu aydınlatıp, emekçiler ordusunun gücünü artıracaktır. Onlar enternasyonal proletaryanın kurtuluş bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmak görevini yüklendiler ve "hiçbir özgürlük uğruna savaşılmaksızın kazanılmamıştır" dediler. Yanlış söylemediler. Özgürlük düşünün büyüklüğü öncülerin yürüyüş bilinciyle ve kararlılık gücüyle orantılı hale gelir, bu bilinç ve kararlılık örsle çekmiş arasındaki ateşin gücüne dönüşür.

ADLARI MİLYONLARA REHBER OLANLAR ÖLÜMSÜZDÜR!

Şehitlerimiz biz ardıllarına güçlü olmayı emretmektedir. Güçlü olmak doğru bir dünya görüşüne, Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisine sahip olmak demektir. Dünyayı, ülkemizi tanımak bilmek, değiştirip dönüştürmenin gücüne ve bilincine sahip olmak demektir. Devrim ve örgüt bilgisine sahip olmak demektir. Ülkemiz sorunlarına, emekçi halk gerçekliğine vakıf olmak demektir.

Ocak ayı, Parti ve devrim uğruna canlarını feda etmiş olanların saygıyla ve onurla anıldığı aydır. Parti ve devrim adı, zor koşullar altında devrimi örgütlemenin, partiyi

geliştirmenin umudu büyütmenin adıdır. Partiyi ayakları üzerine dikmenin mücadelesidir. Karamsarlık içinde umudun, yıkım içinde yapılaşmanın adıdır. Savaşıp kazanmanın adıdır. Komünist yaşamın, bilme ve yapmanın, gelişim ve ilerlemenin, adım adım yükselmenin, çözüm ve irade gücünün adıdır. Sınırlı yaşamının her bir anını devrimin, partinin ve devrimci savaşın yasalarını kavrama ve uygulamasına adamanın mütevazı adıdır. Devrim ve parti şehitleri, sınıf savaşımı dalgalarına korkusuzca atılmanın, sınırsız bir fedakarlığın, sürekli ilerleyen devrimci kahramanların adıdır. Devrim istemini ve özgürlük düşünüyemekçilerin ellerinde haklı davaya çevirme mücadelesinin adıdır. Bu ad biz ardıllarına şeref ve onur olacaktır.

Katledilişinin 13. Yılında: “Buradayız Ahparig”

Zamanın, 2007 kışının 19 Ocak'ını getirdiği gün Agos'un önüne yığıldı Hrant...

Katil büyümüşü, kendinden öncekiler nasıl bir “gurur” duygusu yaşadıysa aynısını yaşayarak basmıştı tetiğe. 12 yaşındaki Uğur'un bedene 13 kurşun nasıl bir gururla sıktıysa, Ceylan'ın küçücük bedenini paramparça ederken nasıl bir gurur hissettiyse askerler, Hrant'ı da öyle vurdular... Yüzyıllardır Ermenileri katledenler, zulmedenler nasıl bir gurur yaşadıysa o gün aynı gururu yaşadı “kahraman”. Armenak Bakır'ı nasıl katlettiyse düşman, yine Armenak'ın can dostu Hrant'ı öyle katletti. Roboski'ye bombalar yağdıran, Sivas'ta canlarımızı yakan katiller nasıl gururlandıysa, aynı gururu yaşadı Ogün Samast o gün. Ethem'i nasıl vurduysa Şahbaz, Ali İsmail'e nasıl kıydıysa katiller o gün aynı gururu yaşadı katil...

Katillerin “babası” devletti. Bütün katillere emir veren, kollayan, aklayan oydu. Ki bütün katiller onun için vuruyordu. Devletin halka rağmen varlığını

sürdürebilmesi için yapmayacağı şey yoktu, yapmadığı şey de kalmamıştı... Devletin, hükümette hangi partinin olduğuna bakmaksızın katliam yapmadı-

ğı hiçbir dönemi olmamıştır.

“Yalan söylüyorsunuz” diye egemenlere, “yanlış anlıyorsunuz” diye de ezi-

meni kimliğini sahiplenmeyi ve tarihsel gerçekleri bütün insani değerleri kuşanarak anlatmayı görev bildi Hrant... İşte böyle bir zulmün orta yerinde “yalan söylüyorsunuz” diye egemenlere, “yanlış anlıyorsunuz” diye de ezilenlere seslendi... Gazeteciliğin onursuz yapılamayacağını, bu ülkede güvercin tedirginliğinde olursa dahi gerçekleri anlatmanın önemini gösterdi, ayakkabısındaki deliğe inat yürümeye devam ederek...

Katil Ogün Samast'la kaldığı hapisanede özel olarak ilgilenildi. Devletin koruduğu ve kolladığı bu katilin yüzünde her daim kirli bir ifade vardı.

Katilin devlet olduğunu biliyoruz, yargısını da meclisini de iyi tanıyoruz. Yüzyıllardır katledilenlerin, işkence edilenlerin görgü tanığıyız. Halkız, iki güzel Ermeni insanı Armenak ve Hrant başta olmak üzere bütün yitirdiklerimizin hesabını soracağız!

lenlere seslendi...

İşte böyle bir devlet gerçekliğinde, halka reva görülen bu baskı ortamında Er-

yerini aldı.

Barbara Anna Kistler: 1955 yılında İsviçre'nin Zürih kentinde doğdu. 16 yaşından itibaren siyasetle ilgilenmeye başlayarak anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin ön safalarında yer almıştır. Kadın hareketini sınıf temelindeki anlayışla yürütme doğru bulur. 1980'li yıllarda Türkiye'de 8 aylık tutsaklık deneyiminden sonra gerilla olmak istediğini belirtir ve dağların kızı Kinem olarak Halk Ordusu içindeki yerini alır. Böylece enternasyonalizmin en somut ve canlı örneği olur. Yoksul ve ezilen Dersim köylüsünün sevgisini kazanır.

Ali Ekber Batasul: Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Aslanyurdu köyünde 1973 yılında dünyaya gelir. Proletarya Partisi'ne katılmasında Polat İyit'ten etkilenmesinin payı çoktur. Askerlik için gelen çağrı pusulasını yırtarak dağlarda Halk Savaşçısı olarak yerini alır.

Ali İhsan Yalçın: 1967 İzmir Bergama doğumlu olan Yalçın, 19 Mayıs Üniversitesi Kimya bölümünde okurken dernek başkanlığı yaptı. 1990 yazında Halk Ordusuna katıldı. 3 yıllık gerilla yaşamıyla sevdasının ilmeklerini dokudu adım adım, mücadeleyi miras bıraktı.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Atilla Özkan: 1957 yılında Kayseri'de dünyaya gelen Atilla Özkan 70'li yıllarda devrimci düşüncelere ilgi duydu. Lise son sınıfta okulu terk ederek Zeytinburnu ve Kazlıçeşme'deki birçok fabrikada üretime katılır ve örgütlenme faaliyeti yürütür. Faaliyet içerisinde yetkinleşen Atilla Özkan, İstanbul bölgesinin önder kadrolarındandı. Atilla Özkan'ın Zeytinburnu Veliefendi'de kaldığı ev bir ihbar sonucu sarılır. Evde bulunanlar son mermilerine kadar çatıştılar. Yaralı halde hastaneye kaldırılmayarak ölüme terk edilen Atilla Özkan 18 Ocak 1976'da ölümsüzleşir.

Meral Yakar: Antep Nizip doğumlu olan Meral Yakar (Kinem) öğrenimi nedeniyle geldiği İstanbul'da öğrenci gençliğin akademik demokratik mücadelesinden etkilenmiş ve kısa sürede bu mücadele içinde yerini almıştır. İstanbul'da bir yoldaşının sila-

hını temizlerken meydana gelen kaza sonucunda yaralandı. Yarasının ağır olmasından kaynaklı hastaneye kaldırılan Meral Yakar'ı tanıyan devletin işkenceci katilleri yaralı haldeyken onu sorguya aldı. Ve 22 Ocak 1973'te katiller hastanede gözaltındayken katlettiler.

YEL DAĞI ŞEHİTLERİ

1993 yılının Ocak sonlarında üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek zorunda kalan 50 kişilik gerilla birliği Yel Dağı'nda bir destan yarattı. Munzur'u aşmak için yola düşen Halk Savaşçıları kış koşullarında zorlu bir mücadele daha verdi. Bu mücadelede 21 Ocak'ta Zeki Peker, 22 Ocak'ta Erkan Fener ve Ali Demirdağ donarak şehit düştü. Yürüyüş sonlandığında Şubat ayıydı ve Barbara Anna Kistler, Ali Ekber Batasul ve Ali İhsan Yalçın yakalandıkları

zatürreden kaynaklı yaşamlarını yitirerek Yel Dağı Şehitleri olarak tarihteki onurlu yerlerini aldılar.

Zeki Peker: Erzurum doğumlu olan Zeki Peker taşındıkları İstanbul'un 1 Mayıs mahallesinde gecekonduyu yıkıma ve devlet terörüyle karşılaştı. 14 Ekim 1992 yılında Proletarya Partisi'nin 4. Konferans kararları ve yönetimine uygun olarak gerilla olmaya karar verir. 22 Ocak 1992 yılında Yel Dağı direniş destanında donarak şehit düşmüş, kısa ama yiğitçe gerilla yaşamıyla yoldaşlarına örnek olmuştur.

Ali Demirdağ: 1966 Dersim Merkez Haceri doğumlu olan Ali Demirdağ, küçük yaşta ailesiyle beraber İstanbul'a göç etmişti. Lise yıllarında Proletarya Partisi'ne sempati duyup, Üniversite yıllarında aktif bir TMLGB militanı olmuştur. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi son sınıfa kadar öğrenim gören Demirdağ, tutkun olduğu dağlara ve devrim sevdasına Dersim dağlarının Doktor Hü'sü olarak katılmıştır artık.

Erkan Fener: 1971 Dersim Dinar köyünde dünyaya gelen Erkan Fener, Yel Dağı Direniş Destanı'nda Dersim'in koynunda şehit düşen bir gerilla olarak umudu büyütenlerin arasındaki

BELGESEL GÖSTERİMİ

**SINIRLI BİR YAŞAMI
SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYANLARI**

ANIYORUZ!

ALNINDA KILIÇ YARASI

ARMENIAK

ORHAN BAKIR

MÜZİK DİNLETİSİ

SÖYLEŞİ

TARİH: 26 OCAK PAZAR
13:00

YER: HASAN ALİ YÜCEL
KÜLTÜR MERKEZİ
KARTAL

YAPIM
MAY
COLLECTIVE

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ